

428.1
๑ ๒๒๖
๕ 3

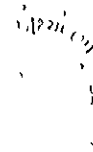
2

การศึกษา เปรียบ เทียบผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
โดยการเรียนการสอนคำศัพท์จากปริบท และโดยการใช้พจนานุกรม

ปริญญานิพนธ์

ของ

ดารารัตน์ สุขรัตน์

๒๕ ๖ พ.ค. ๒๕๖๕

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

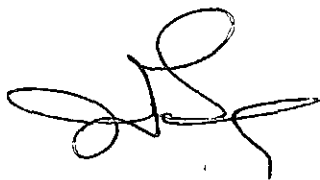
เมษายน ๒๕๒๗

ลิขสิทธิ์ เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

178547

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปัญญานิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาหาบัณฑิตของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

ประธาน

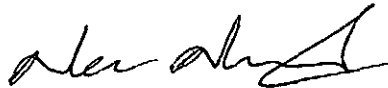

กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

ประธาน

กรรมการ

กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทพนธ์ฉบับนี้ได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประพาศน์ พฤทธิประภา และ อาจารย์ ดิลก ตีตถกานนท์ ในการให้คำแนะนำและ ข้อคิดเห็นอัน เป็นประโยชน์ ตลอดจนช่วยตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ มาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ กาญจนา สุตประ เสาธิตรุ อาจารย์ใหญ่โรงเรียน เชนต์หลุยส์ศึกษา และ อาจารย์ สุธี ธารีภาพ และอาจารย์ภาคริษาภาษาอังกฤษ โรงเรียน เชนต์หลุยส์ศึกษาที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ อาจารย์ ราพีง พฤทธิประภา ที่ให้ความช่วยเหลือแนะนำในเรื่อง การหาคุณภาพของ เครื่องมือที่ใช้ในการ เก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบคุณ คุณไพลิน มณีวรรณ และ คุณประทีป พันธุ์เสนา ที่ให้ความ ช่วยเหลือใน เรื่องการสร้าง เครื่องมือที่ใช้ในการ เก็บรวบรวมข้อมูล

ดาราณี สุภรัตน์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	คำนำ	1
	จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	10
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	11
	ขอบเขตของการวิจัย	11
	นิยามศัพท์เฉพาะ	15
	สมมติฐานการวิจัย	16
2	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	17
	ผลงานวิจัยภายในประเทศ	17
	ผลงานวิจัยในต่างประเทศ	19
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	26
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	26
	การเลือกหนังสือแบบเรียนที่ใช้ในการวิจัย	26
	การทำบันทึกการสอน (Lesson Plan)	26
	การสร้างข้อทดสอบเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย	27
	การดำเนินการทดลอง	32
	การจัดกระทำข้อมูล	33
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	33

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	37
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	37
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๓
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	40
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	41
กลุ่มตัวอย่าง	4๓
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	4๖
วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล	4๘
การวิเคราะห์ข้อมูล	๕4
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	45
อภิปรายผล	4๖
ข้อเสนอแนะ	47
บรรณานุกรม	49
ภาคผนวก	5๐

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนัก เรียนกลุ่ม เก่ง และนัก เรียนกลุ่มอ่อนในกลุ่มควบคุม (เรียนคำศัพท์โดยการใ้พจนานุกรม) ก่อนการทดลอง	38
2	การ เปรียบ เทียบผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนัก เรียนกลุ่ม เก่ง และนัก เรียนกลุ่มอ่อนในกลุ่มทดลอง (เรียนคำศัพท์จากปริบท) ก่อนการทดลอง	
3	การ เปรียบ เทียบผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนัก เรียนกลุ่ม ตัวอย่างทั้งสองกลุ่มก่อนการ เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนจากปริบท และโดย การใ้พจนานุกรม	39
4	การ เสนอข้อมูลพื้นฐานภายหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างที่ เรียนคำศัพท์จาก ปริบท และโดยการใ้พจนานุกรม	40
5	การ เปรียบ เทียบผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนัก เรียน กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ภายหลังการ เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนจากปริบท และโดยการใ้พจนานุกรม	41

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1. กราฟแสดงปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิศิษฏ์กับนักเรียนกลุ่มเก่ง และนักเรียนกลุ่มอ่อน 42

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

ในการเรียนรู้ภาษา ศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญและได้รับความสนใจอย่างกว้างขวาง แวน ไชยอต (van Syoc. 1963 : 89) กล่าวว่า ในการเรียนภาษาของตนเองนั้น สิ่งที่มีประโยชน์มากที่สุดก็คือ การรู้ศัพท์ ดังนั้น การเรียนภาษาต่างประเทศก็เช่นกัน การเรียนศัพท์ของภาษาใหม่ จึงถือเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่ง

ฟรีช (Fries. 1948 : 3 - 9) กล่าวว่า ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับการใช้องค์ประกอบของภาษาซึ่งประกอบด้วยโครงสร้างของเสียง โครงสร้างไวยากรณ์ และศัพท์ คือ ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องที่คนอื่นพูด พูดให้คนอื่นเข้าใจได้และใช้โครงสร้างไวยากรณ์ของภาษาได้อย่างถูกต้อง ซึ่ง สตีวิก (Stevick. 1972 : 2) กล่าวสนับสนุนว่า คนจะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ เมื่อได้เรียนรู้ระบบเสียงได้เรียนรู้และสามารถใช้ไวยากรณ์ของภาษานั้น ๆ และเรียนรู้ศัพท์จำนวนพอสมควรที่จะนำไปใช้ได้ สมิต (Smith. 1969 : 531) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของศัพท์ไว้ว่า โครงสร้างที่ปราศจากศัพท์ก็ไม่ใช้ภาษา และ แมคจินิตี (Mac Cinitie. 1961 : 687 - 688) กล่าวว่า ถ้าเด็กคนใดมีพัฒนาการทางภาษาดีมาตั้งแต่เด็ก คือ รู้ศัพท์มากพอเหมาะจะกับวัยของตน สามารถนำศัพท์นั้นไปใช้อย่างถูกต้อง เด็กคนนั้นจะเข้าใจความคิดของคนอื่นและสิ่งแวดล้อมจนสามารถสื่อความหมายหรือแสดงความต้องการของตนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ด้วย

ศัพท์เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งในด้านการอ่าน เลนนอน (Lennon. 1970 : 29 - 31) ได้วิเคราะห์องค์ประกอบของความสามารถในการอ่าน พบว่า ความสามารถในการอ่านมีองค์ประกอบ 4 ประการ ส่วนที่สำคัญ คือ องค์ประกอบเกี่ยวกับศัพท์ (a general verbal factor) ซึ่งหมายถึง ความรู้เรื่องศัพท์ต่าง ๆ ทั้งทางกว้าง (breadth) และ

ทางลึก (depth) สโคลเนล (Schonell. 1965 : 154) กล่าวว่า ความสามารถในการเข้าใจและความเข้าใจสิ่งที่อ่านขึ้นอยู่กับสติปัญญา ความรู้ในด้านศัพท์ ภูมิหลังและประสบการณ์ ตลอดจนจิตอุปสรรคซึ่งเป็นแรงจูงใจ ล้วน แฮริส (Harris. 1970 : 315) ยืนยันว่า ในการอ่านนั้น ศัพท์เป็นสิ่งสำคัญที่สุด ศัพท์และความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะสำหรับผู้เริ่มเขียน และ เทต (Tate. 1953 : 193 - 202) พบว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการอ่าน และศัพท์ สูงกว่าค่าสหสัมพันธ์ ระหว่างการอ่านและการวิเคราะห์โครงสร้าง เขายังแสดงความเห็นว่า ครูควรสนับสนุนและฝึกด้านศัพท์แก่นักเรียนให้มากขึ้น

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาที่แสดงว่าศัพท์ มีความสัมพันธ์กับการอ่าน ฟิลลิปป์ ทวย เจริญ (ฟิลลิปป์ ทวย เจริญ 2515 48) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการอ่านตำราเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีสองของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ปรากฏว่า นิสิตมีข้อผิดพลาดทางด้านความหมายมากที่สุด และ ลภา จินตนาเสวี (ลภา จินตนาเสวี 2521 8) ได้กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับการอ่านว่ามาจากสาเหตุที่เกี่ยวกับศัพท์ ผู้อ่านมักเริ่มต้นด้วยการหาศัพท์ เมื่อพบศัพท์ยาก ๆ จำนวนมากจึงเกิดความท้อแท้ ไม่อยากอ่านต่อไป ดังนั้น ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ นักเรียนควรจะได้เรียนรู้โครงสร้างของภาษาเป็นอย่างดี และรู้ศัพท์มากพอ ในเรื่องการเรียนรู้ศัพท์นั้น แวน ไชออค (van Syoc. 1963 : 89) กล่าวว่า ผู้เรียนควรจะเรียนรู้ศัพท์ภาษาต่างประเทศที่เรียนให้ได้เป็นจำนวนมาก แต่เนื่องจากศัพท์ในแต่ละภาษามีมากมาย เมื่อครูจะสอนศัพท์ก็ไม่สามารถจะสอนศัพท์ทั้งหมดในภาษาได้ จึงเกิดปัญหาว่านักเรียนควรเรียนรู้ศัพท์อะไร ในปริมาณเท่าใด ของแต่ละระดับชั้น จึงจะเป็นการเพียงพอที่จะใช้ในชีวิตประจำวันและสามารถติดต่อกับเจ้าของภาษาได้ การเลือกศัพท์มาสอนจึงเป็นสิ่งที่คุณครูสอนภาษาจะต้องสนใจและจะต้องเลือกอย่างมีหลักการ ครูจะต้องตัดสินใจว่ามีคำใดใช้ในความหมายใด และในวลีใด ปัญหาที่มีความสำคัญมากสำหรับครู แต่จนบัดนี้เรายังไม่มีหลักการที่แน่นอนในการเลือกศัพท์ที่จะนำมาสอน

สำหรับ เกณฑ์ที่จะชี้ให้เห็นเด่นชัดว่าบุคคลควรรู้ศัพท์เป็นจำนวนเท่าใดจึงจะพอนั้นยังเป็นปัญหาอยู่ ลาดอ (Lado. 1964 : 116) กล่าวว่า จำนวนศัพท์ที่จำเป็นในการพูด ฟัง อ่าน และเขียน เป็นจำนวนเท่าใดนั้นบอกได้ยาก ในการพูดและเขียนคนเราอาจจะเลือกศัพท์ใช้เองได้ แต่ในการฟังและอ่านเราเลือกศัพท์เองไม่ได้ ดังนั้น จำนวนศัพท์สำหรับการฟังและอ่านจึงควรต้องมีมากกว่าศัพท์สำหรับพูดและเขียน

แนวโน้มในการสอนศัพท์สำหรับการสอนศัพท์เป็นภาษาต่างประเทศนั้น ได้มีผู้ศึกษาค้นคว้าแนะนำไว้มากมาย ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

× โรบินสัน (Robinson. 1960 : 15) ได้เสนอแนะว่าควรให้ผู้เรียนใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษ เมื่อเขารู้จักใช้แล้ว การอธิบายคำโดยการแปลไม่เป็นประโยชน์เสมอไป เพราะมีบ่อย ๆ ที่ไม้อาจจะแปลจากภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่งได้

แคโรลล์ (Carroll. 1963 : 1077) แนะนำว่าการสอนศัพท์ควรใช้รูปภาพหรือวัสดุอุปกรณ์ที่มีผล เช่นเดียวกับรูปภาพ และแนะนำว่าการสอนศัพท์ควรสอนในรูปของบริบท (context)

คอบคาย คางเจริญสูช (คอบคาย คางเจริญ / 2502 . 105 - 109 แปลมาจาก van Syoc) ได้แสดงความคิดเห็นว่า การให้คำศัพท์ และให้ความหมายของศัพท์เป็นภาษาของผู้เรียนก็มีประโยชน์ แต่ควรจะได้สอนให้มีความเข้าใจเสียก่อน เพื่อจะได้จำได้แม่นยำ และไม่ผิดพลาดในการใช้ และการสอนศัพท์ ควรสอนให้เด็กเข้าใจความหมายเสียก่อนแล้วจึงฝึกใช้คำนั้น ๆ ในแบบฝึกหัด และควรให้โต้ใช้คำนั้น ๆ อีกในบทต่อไป

ผลการศึกษาของ กุลทิพย์ โรหิตรัตนะ (กุลทิพย์ โรหิตรัตนะ 2513 : 7) ก็คล้ายคลึงกับข้อเสนอแนะของ แวน ไชออค คือ การสอนอ่านที่ให้ผลแก่นักเรียนมากที่สุดคือ วิธีที่ครูสอนศัพท์และโครงสร้างของประโยคก่อน แล้วจึงให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง

ในรายงานการปฏิบัติการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่จัดขึ้น ณ สถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ (Report on EST Workshop at CIEL. 1975 : 2)

ได้มีผู้ถามว่า ควรสอนศัพท์ด้วยวิธีใดจึงจะดีที่สุด ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษตอบว่า ควรสอนศัพท์ประกอบเนื้อหา ไม่ควรสอนศัพท์โดด ๆ และที่สำคัญที่สุด คือ ต้องมีโครงการสอนที่ดี และ เนื้อหาที่นำมาสอนต้องให้เหมาะสม และมีวิธีดำเนินการสอนที่ดีด้วย ครูต้องสอนวิธีใช้ศัพท์นั้นในประโยคด้วย และในการแสดงความหมายของศัพท์ ครูบางคนอาจจะใช้วิธีการแปลศัพท์เป็นภาษาแม่ของนักเรียน หรือไม่ก็ให้นักเรียนใช้พจนานุกรมสองภาษาในการหา X
 ความหมายของศัพท์ ซึ่งวิธีนี้จะทำให้นักเรียนเกิดความสะอวดสบาย แต่นักเรียนบางประเภทกลับเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว โดยไม่ต้องใช้ภาษาแม่ของตนมาเกี่ยวข้อง และในการสอนศัพท์นั้น ควรจะนำวิธีการต่าง ๆ เข้ามาช่วย เช่น การใช้ป้ายชื่อสิ่งของ ภาพจากหนังสือพิมพ์ของจริงที่หาได้ไม่ยาก บัตรคำ (flash cards) การแสดงท่าทาง เช่น ในการสอนศัพท์ประเภทคำคุณศัพท์ เป็นต้น อัลเลน และ วาเลต ยังได้กล่าวย้ำอีกว่า การจูงใจเป็นส่วนประกอบที่สำคัญมากในการเรียนภาษา ครูควรจะทำสิ่งนี้ ครูควรจะแนะนำและกระตุ้นให้นักเรียน สนใจและซักถามเกี่ยวกับศัพท์ที่ตนเองสนใจ นอกเหนือไปจากที่ครูสอน และครูควรส่งเสริมให้นักเรียนใช้พจนานุกรมด้วย

ฟินอคเคียวโร (Finocchiaro. 1958 : 122 - 126) ให้ความคิดเห็นในการสอนศัพท์ว่า ควรจะสอนในรูปประโยคที่มีความหมาย ครูควรจะให้ฝึกฝนให้นักเรียนหาความหมายของศัพท์จากบริบท (context) และในการสอนศัพท์นั้น ควรจะมีจุดมุ่งหมายเพื่อการนำไปใช้ในสถานการณ์ในการติดต่อสื่อสาร ดังนั้น การสอนศัพท์ และรูปประโยคในระยะเริ่มแรก ครูควรที่จะเลือกศัพท์ และรูปประโยคที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของนักเรียน และ
 ฟินอคเคียวโร ได้เน้นว่า ครูควรจะให้ฝึกฝนนักเรียนในเรื่องการใช้ศัพท์สกรัม (active vocabulary) ในรูปประโยค จนนักเรียนเข้าใจศัพท์เหล่านั้น และสามารถที่จะนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารได้

ฟินอคเคียวโร และ โบนโนโม (Finocchiaro and Bonomo. 1973 : 88 - 89) แนะนำวิธีในการสอนศัพท์ว่า ศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อหรือหัวข้อเดียวกัน เช่น กัณฑ์เกี่ยวกับ

อาหารควรจะอยู่ในบทเรียนเดียวกัน และครูสามารถที่จะสอนศัพท์ที่นักเรียนได้เรียนไปแล้วซ้ำอีกหลาย ๆ ครั้งได้ โดยการฝึกฝนให้นักเรียนนำศัพท์นั้นไปใช้กับโครงสร้างและสถานการณ์อื่น ๆ นอกเหนือไปจากที่เคยเรียนมาแล้ว และยังคงกล่าวได้ว่า เมื่อใดที่ครูสอนศัพท์ใหม่และควาหมายของศัพท์นั้นขึ้นอยู่กับความรู้ทางด้านวัฒนธรรม ครูควรจะต้องอธิบายเกี่ยวกับวัฒนธรรมนั้นด้วย

ลาโด (Lado, 1964 : 120 - 125) ได้เสนอแนะวิธีสอนศัพท์ตามขั้นตอนดังนี้คือ

- 1 การฟัง (Hearing the word) ให้นักเรียนได้ฟัง ศัพท์เป็นคำโดด ๆ และเมื่อศัพท์นั้นอยู่ในรูปประโยค โดยให้ฟังซ้ำ ๆ กันหลาย ๆ ครั้ง
- 2 การออกเสียง (Pronouncing the word) ครูควรจะให้ฝึกฝนให้นักเรียนออกเสียงศัพท์ที่สอนอย่างถูกต้อง
- 3 การหาความหมายศัพท์ (Grasping the meaning) โดยให้หาความหมายจากบริบท (context) ซึ่งจะเป็นสถานการณ์ที่ชัดเจนในตัวแล้ว หรืออาจจะให้หาคำเหมือน (synonyms) และคำตรงข้าม (antonyms) ด้วยก็ได้
- 4 การใช้รูปภาพ (Picture) รูปภาพที่นำมาใช้ควบคู่ไปกับการสอนศัพท์ อาจจะ เป็นรูปภาพง่าย ๆ และเข้าใจได้ดี เช่น รูปภาพที่ใช้ เส้นตรง เส้นโค้ง ประกอบกัน อาจจะเป็น รูปที่วาดขึ้นเอง หรือคัดมาจากหนังสือนิยายสาร แต่ข้อสำคัญ คือ ต้องเป็นภาพที่เหมาะสม โดยไม่ทำให้เกิดความสับสนคลุมเครือ เป็นต้น
- 5 วิธีการแสดงบทบาท (Dramatization) ฝึกให้นักเรียนเรียนรู้ความหมายของศัพท์ โดยการใช้การแสดงบทบาท ซึ่งควรจะเป็นการแสดงที่เข้าใจง่าย เช่น การแสดง บทสนทนา เกมส์ และเพลง เป็นต้น
- 6 วิธีการใช้วัสดุอุปกรณ์ที่เป็นของจริง (Realia) เช่น การแสดงความหมายของศัพท์ที่เป็นชื่ออาหาร ของเด็กเล่น เงิน เป็นต้น

บิน (Been. 1975 : 233 - 242) กล่าวว่า การสอนศัพท์เป็นหัวใจสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ และวิธีที่ดีที่สุดในการสอนศัพท์ก็คือ การสอนโดยวิธีฝึกการใช้ศัพท์ในบริบท (context) ซึ่งการสอนศัพท์ด้วยวิธีนี้ เป็นพื้นฐานอย่างดีของการฝึกการเดาศัพท์จากบริบท นอกจากนี้ในเรื่องการอ่าน บิน ยังเห็นว่า ผู้อ่านไม่จำเป็นต้องรู้ความหมายของศัพท์ในเนื้อความที่อ่านทุกตัวก็สามารถอ่านเข้าใจเรื่องได้

เนชั่น (Nation. 1974 : 18) และ เพียซ (Pierce. 1975 : 254) ต่างก็เห็นว่า บริบทเป็นสิ่งจำเป็นต่อการเข้าใจศัพท์ โดยให้เหตุผลว่า ความหมายของคำใดคำหนึ่งนั้นขึ้นอยู่กับคำอื่น ๆ ซึ่งอยู่ข้างเคียง เช่น คำว่า roll ใน breakfast roll และ roll call ต่างก็มีความหมายผิดไปจากกัน กล่าวคือ roll ตัวแรก หมายถึง ขนมปัง และ roll ตัวหลัง หมายถึง ชื่อบัญชี ดังนั้น การสอนศัพท์จึงควรสอนในบริบท เพราะ

1. ศัพท์ในภาษามีจำนวนมหาศาล ไม่สามารถจะนำมาเรียนให้หมดได้
2. เวลาในชั้นเรียนมีจำกัด
3. นักเรียนยังต้องเรียนสิ่งอื่นนอกเหนือไปจากศัพท์อีกด้วย

เนชั่น (Nation. 1982 : 15 - 16) ได้แบ่งวิธีเรียนศัพท์ออกเป็น 2 วิธี คือ การเรียนศัพท์แบบตรง (direct approach) และวิธีเรียนศัพท์ทางอ้อม (indirect approach) การเรียนศัพท์แบบตรงนั้นเป็นการเรียนศัพท์ตั้งในบริบท (context) หรือเป็นคำโดด ๆ โดยเรียนเป็นรายการศัพท์ (lists of word) รูปศัพท์ (forms) และความหมาย (meanings) โดยการท่าแบบฝึกหัดหรือการเรียนรากศัพท์ (roots) ส่วนการเรียนศัพท์ทางอ้อมเป็นการเดาศัพท์จากบริบทในขณะที่อ่านและฟัง ซึ่งสิ่งที่จะช่วยในการเดาศัพท์ของศัพท์คือ ข้อมูลต่าง ๆ จากบริบทนั่นเอง

ส่วนใหญ่ในการสอนศัพท์ มักจะสอนแบบทางอ้อม ฮันนีฟีลด์ (Nation. 1982 : 15 citing Honeyfield) กล่าวว่า ทั้งนี้ เพราะศัพท์ในภาษามีจำนวนมาก และมีความยุ่งยากในการเรียน และเป็นการยากที่จะนำศัพท์ทุกคำมาสอนได้

มีผู้วิจัย เพื่อตอบคำถามที่ว่า การสอนศัพท์วิธีไหนที่จะทำให้ผู้เรียน เรียนรู้ศัพท์ได้เป็นจำนวนมากและในเวลาที่รวดเร็ว การทดลองการสอนศัพท์สำหรับผู้เริ่มเรียนนั้น มักจะเป็นการสอนศัพท์โดยการแปลศัพท์เป็นคู่ ๆ (a word pair) การใช้กิจกรรมในการให้ความหมายของศัพท์หรือการใช้คำเหมือน (synonym) การใช้รูปภาพแทนที่การแปล และการฝึกพูดและเขียนศัพท์ภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนเรียนนั้น

ลาโด โบลด์วิน และ โลโบ (Nation. 1982 : 21 citing Lado, Boldwin and Lobo) ค้นพบว่า การสอนศัพท์โดยการแปลเป็นภาษาแม่ของผู้เรียนใช้ได้ผลมากกว่าการแปลเป็นภาษาต่างประเทศ และ มิชิมา (Nation. 1982 : 21 citing Mishima) กล่าวสนับสนุนว่า สำหรับผู้เรียนในระยะเริ่มแรกการแปลศัพท์เป็นภาษาแม่ของผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของศัพท์ได้ดีกว่าการใช้คำเหมือน (synonym) ที่มักเรียนรู้แล้วในภาษาต่างประเทศที่เรียนนั้น

ในการสอนศัพท์นั้น ครูส่วนใหญ่มักจะมีความเห็นว่าการสอนศัพท์ควรจะสอนในปริบท ซึ่ง จัด (Nation. 1982 : 22 citing Judd) กล่าวว่า คนส่วนใหญ่มักจะเห็นด้วยกับการสอนศัพท์ในปริบท การสอนศัพท์โดด ๆ นั้น ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนจำศัพท์นาน ๆ ได้ นักเรียนควรจะได้เรียนรู้คำต่าง ๆ ที่เกิดพร้อมกับศัพท์นั้นด้วย

แต่ตามความเป็นจริงแล้ว การสอนเฉพาะศัพท์เป็นคำโดด ๆ นั้น สามารถที่จะทำให้ผู้เรียนจำศัพท์นั้นได้เป็นจำนวนมาก และเป็นเวลานาน (Nation. 1982 : 22) ซึ่ง มีเหตุผลสนับสนุนดังนี้

1. การสอนศัพท์ในปริบท ให้ความหมายที่จำกัดมากกว่าการสอนศัพท์โดยการแปลและการเปิดความหมายของศัพท์จากพจนานุกรม การที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ความหมายของศัพท์ในสิ่งแวดล้อมหลาย ๆ แบบ จะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ความหมายที่สมบูรณ์ของศัพท์นั้น

2. ถ้าหากว่าศัพท์ที่เรียนคำหนึ่งมีความหมายเชื่อมโยง (collocate) กับศัพท์อีกคำหนึ่งแล้ว การที่ให้ผู้เรียนได้พบเห็นคำศัพท์ทั้งสองคำในเวลาเดียวกัน ย่อมเป็นการดีกว่าซึ่งในการนี้ผู้เรียนมักจะทำได้ยากในการสอนศัพท์ในปริบท

3 การสอนศัพท์ในปริบทช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ หน้าที่ของศัพท์ที่เรียน เช่น คำนาม คำกริยา แต่การสอนศัพท์เป็นคำโดด ๆ หรือโดยการแปลเป็นภาษาแม่ของผู้เรียนนั้น ได้ผลที่ดีกว่า คือ สามารถทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หน้าที่ของศัพท์ที่เรียนนั้น ทั้งในภาษาต่างประเทศที่เรียนและทั้งในภาษาแม่ของตนเองด้วย

4 จากหลักฐานที่รวบรวมจากตำราต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่าการเรียนศัพท์จาก ปริบท ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเรียนรู้รูปศัพท์ (a word form) เพราะผู้เรียนจะจำเนื้อหาของ ปริบทได้มากกว่า รูปศัพท์ ดังนั้น ถ้าหากการสอนศัพท์ในปริบท ไม่ได้เสนอศัพท์ในปริบทที่ แตกต่างกันออกไปหลาย ๆ ลักษณะแล้ว ก็เป็นการยากที่ปริบทจะช่วยให้ผู้เรียนในระยะเริ่มแรก เรียนรู้ศัพท์ใหม่ได้

และจากการทดลองต่าง ๆ เกี่ยวกับการสอนศัพท์ในปริบท และการสอนศัพท์โดยใช้ การแปลเป็นภาษาแม่ของผู้เรียนนั้น ผลก็ปรากฏว่า การสอนศัพท์ในปริบท ไม่ใช่เป็นวิธีที่ดีกว่า การสอนศัพท์โดยใช้วิธีการแปล ดังเช่นการทดลองของ มอร์แกน และ ไบเลย์ มอร์แกน และ ฟอลทซ์ ลาโด ไบล์วิน และ โลโย และ เกิร์ชแมน (Nation, '1982 : 23 citing Morgan and Bailey, Morgan and Foltz, Lado, Baldwin and Lobo, and Gershman) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนศัพท์ จากการเรียนศัพท์ทั้งสองวิธีนี้ไม่มีความ แตกต่างกันเลย และ ไฮเบิร์ต (Nation, 1982 : 23 citing Seibert) ได้ทำการทดลองสอน โดยใช้วิธีสอนศัพท์โดยการแปล และการสอนศัพท์โดยให้เดาความหมาย จากปริบทแล้วทำการทดสอบเป็นช่วง ๆ คือ 50 นาที 2 วัน 10 วัน และ 40 วัน จาก ผลการทดสอบพบว่า การสอนศัพท์โดยใช้การแปลเป็นคู่ ๆ (a word pair) นั้นได้ผลดีกว่า การสอนศัพท์โดยให้เดาความหมายจากปริบท

จาก เหตุผลและแนวคิดต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ จะเห็นว่ายังไม่สามารถ สรุปได้ว่า วิธีการสอนศัพท์วิธีไหน เป็นวิธีที่ดีที่สุด และสำหรับวิธีสอนศัพท์โดยการแปลหรือ โดยการให้พจนานุกรม ก็ยวิธีการสอนศัพท์จากปริบทนั้นก็ เช่นเดียวกัน จากการค้นคว้าทดลอง

ที่ผ่านมาที่ยังไม่สามารถสรุปได้ว่าวิธีไหนใช้ได้ผลในการเรียนการสอนมากกว่ากัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการทดลองสอนศัพท์ โดยใช้วิธีการทั้งสองวิธีนี้ กับนักเรียนไทย ในระยะเริ่มเรียน เพื่อที่จะได้เป็นแนวทางในการสอนศัพท์สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจจะช่วยทำให้การสอนศัพท์ภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

วิธีการสอนคำศัพท์จากบริบท (a contextual method) คือ

- 1 ครูสอนศัพท์ โดยให้นักเรียนเดาความหมายของศัพท์จากบริบท (context) โดยใช้สื่อการสอน เช่น บัตรคำ (flash-card) รูปภาพ ของจริง เข้าช่วยในการสอน
- 2 ครูสอนศัพท์โดยให้นักเรียนเดาความหมายของศัพท์ ด้วยวิธีการใช้คำชี้แนะ (clue) ที่อยู่ในบริบทนั้นช่วยในการเดาความหมาย (Teaching the Context-Clue Approach to Meaning) ครูสามารถใช้วิธีนี้ได้โดยการใช้นำตาม ในการช่วยให้นักเรียนพบคำชี้แนะที่สามารถจะบ่งบอกถึงความหมายของศัพท์ที่นักเรียนต้องการรู้

ตัวอย่างเช่น

จากบริบท During a House of Commons debate on a suitable name for London's new time-keeper, a long speech was made by an immense Member called Sir Benjamin Hall. When he sat down, a fellow Member called out "why not call the clock Big Ben?" So, in a good humoured roar, the thirteen-and-a half ton heavy weight was name for all time -----
The giant clock is still cared for by maker's firm of Dent (Chandrasegaram. 1980 : 63)

"immense" คือ ศัพท์ใหม่ แต่ "big", "thirteen and-a-half ton heavy weight" และ "giant" เป็นศัพท์ที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว ดังนั้น ในการเดาความหมายของคำว่า "immense" ครูสามารถใช้คำตามช่วยนักเรียนดังนี้ คือ

1. How heavy is the clock? ,
2. What word is used to describe it in the last sentence?
3. The clock was named "Big Ben", whose name was Ben?
4. This man is described as "Immense" and the giant clock

was name after him.. What do you think was the size of this man?/

Do you think he was tall and fat or thin and small?/ How big was he?

หมายเหตุ ครูจะใช้วิธีการสอนศัพท์โดยการใช้คำชี้แนะ (clue) ต่อเมื่อสื่อการสอน เช่น รูปภาพ บัตรคำ และของจริง ที่นำมาใช้ประกอบการสอนนั้น ไม่สามารถจะสื่อความหมายให้นักเรียนเข้าใจศัพท์ที่ต้องการรู้ได้

วิธีการสอนคำศัพท์โดยใช้พจนานุกรม (a traditional dictionary method) คือ

1. ครูจัดรายการศัพท์ใหม่ในบทเรียนที่นักเรียนต้องเรียน โดยให้นักเรียนไปหาความหมายของศัพท์เหล่านั้นจากพจนานุกรม ให้จดศัพท์ใหม่และคำแปลที่ได้จากพจนานุกรมไว้ในสมุดจดศัพท์ และให้ท่องจำความหมายของศัพท์เหล่านั้นด้วย

2. ครูช่วยแปลและอธิบายความหมายของศัพท์ที่อยู่ในบริบท (context) ที่เรียนเพิ่มเติม ถ้าหากนักเรียนหาความหมายของศัพท์จากพจนานุกรมมาแล้ว แต่ยังไม่เข้าใจความหมายของศัพท์นั้นอย่างชัดเจนหรือความหมายที่หามาได้ไม่สอดคล้องกับความหมายของศัพท์ในบริบทนั้น

๑. ครูใช้สื่อการสอน เช่น รูปภาพ บัตรคำ ของจริง ฯลฯ เข้าช่วยในการสอน เพื่อเข้าใจความหมายของคำศัพท์

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์หลุยส์ศึกษา ด้วยวิธีสอนจากบริบท (a contextaul method) และ โดยการใช้พจนานุกรม (a traditional dictionary method)

2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มเก่ง และนักเรียนกลุ่มอ่อน ที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนจากปรีบท

3 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มเก่ง และนักเรียนกลุ่มอ่อน ที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอน โดยการใช้อัจฉริยะ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1 จะทำให้ทราบถึงความสามารถในการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์และการนำ คำศัพท์ไปใช้ในรูปประโยคของนักเรียนที่เรียนจากปรีบท และนักเรียนที่เรียนโดยใช้อัจฉริยะ

2. จะทำให้ทราบว่าวิธีสอนคำศัพท์จากปรีบท และวิธีสอนคำศัพท์โดยใช้อัจฉริยะนั้น วิธีไหน เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่เรียนเก่งและวิธีไหนที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนที่เรียนอ่อน

3 เพื่อทราบวิธีที่เหมาะสมในการสอนคำศัพท์ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้น ม 1 โรงเรียนเซ็นต์หลุยส์ศึกษา ที่เรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2526 จำนวน 88 คน โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มที่เรียนคำศัพท์จากปรีบทจำนวน 44 คน และกลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มที่เรียนคำศัพท์ โดยใช้อัจฉริยะ จำนวน 42 คน

2 เนื้อหาและระยะเวลา

2.1 เนื้อหาที่จะใช้ในการสอน คือ คำศัพท์ใหม่ที่อยู่ในบทเรียนหน่วยที่ 9 (Unit 9) ของหนังสือแบบเรียน Lado English Series Book 1 ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่อยู่ในเนื้อหา ดังต่อไปนี้

บทที่ ๑

Conversation: Sightseeing

การไปชมสถานที่ต่าง ๆ

ประเด็นสำคัญ

การไปชมสถานที่ต่าง ๆ	: This is the Museum of Art.
คำสรรพนามแสดงที่อยู่	. That's the sports stadium. Those are souvenir shops.
ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย	. arms, legs, ...
หตุพจน์ที่ไม่เป็นไปตามปกติ	: These are children.
ตัวเลข 1 ถึง 20	: one, two, three, ...
There is/ There are	. There are three plates on the table.
คำถามด้วย There is/ There are	: Is there a picture on the wall?
คำตอบแบบสั้นใช้กับ there is/ there are	: Yes, there is. No, there aren't

รายการคำศัพท์ใหม่ที่จะสอนในบทเรียนนี้ คือ

that	those
over there	souvenir
sports (adj)	shop (n)
stadium	post office
station (n)	foot
bus (station)	tooth

bank (n)	men
National (Bank)	women
center (n)	child
information center	children
mailbox	three
subway	four
these	five
envelope	six
part (n)	seven
body	eight
has	nine
nose	eleven
many	twelve
teeth	thirteen
mouth	fourteen
leg	fifteen
chin	sixteen
ten	seventeen
finger	eighteen
arm	nineteen
feet	twenty
toe	glass
plate	ancient

wall	coin
shoe	bad
basket	their
camera	look at
bag (n)	shark
park	show (v)
hotel	sculpture
church	modern
town	title (n)
ma'am	famous
film (n)	artist
bookstore	statue
near	

คำศัพท์ที่ใช้สอนในบทนี้มีคำหลัก (Content Words) จำนวน ๑๐ คำ และคำไวยากรณ์ (Function Words) จำนวน ๒๓ คำ รวมเป็น ๓๓ คำ

๒.๒ เวลาที่ใช้ในการสอน ใช้เวลาในการทดลองสอนสัปดาห์ละ ๕ คาบ รวมเวลาในการสอนทั้งหมด ๔๕ สัปดาห์

๓ ตัวแปรที่จะศึกษา

๓.๑ ตัวแปรอิสระ ได้แก่

๓.๑.๑ การสอนคำศัพท์จากปริบท

๓.๑.๒ การสอนคำศัพท์โดยใช้พจนานุกรม

๓.๑.๓ ผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษ (๐.๐๑๑) ประจำภาคเรียนที่ ๑

๑ ๒ ตัวอย่างตาม ได้แก่

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนจากปริบท และ
โดยการให้พจนานุกรม

4 การวิจัยครั้งนี้ ไม่คำนึงถึงเพศ และอายุของประชากร

นิยามศัพท์เฉพาะ

"คำศัพท์" หมายถึง คำภาษาอังกฤษ ที่นักเรียนยังไม่เคยเรียนมา ซึ่งอยู่ในเนื้อหา
ของบทที่ ๑ ในหนังสือ Lado English Series Book 1 ซึ่งเป็นหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ
๑ ๐ 11 ๑ ๐ 12 ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

"ปริบท" หมายถึง ประโยคต่าง ๆ ที่มี "คำศัพท์" ที่นักเรียนต้องเรียนปรากฏอยู่
รวมถึงท้องเรื่องในบทอ่าน (Reading)

"วิธีสอนคำศัพท์จากปริบท" หมายถึง การสอนโดยให้นักเรียนเรียน "คำศัพท์" โดย
ให้เดาความหมายของคำศัพท์ที่เรียนจาก "ปริบท"

"วิธีสอนคำศัพท์โดยการให้พจนานุกรม" หมายถึง การสอนโดยให้นักเรียนเรียน
คำศัพท์ โดยการหาความหมายของคำศัพท์ที่เรียนจากพจนานุกรมหรือตามความหมายของคำศัพท์
จากครู และโดยการที่ครูให้ความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรมที่สอดคล้องกับปริบทที่เรียน
แก่นักเรียน

"การเรียนรู้คำศัพท์" หมายถึง การเข้าใจความหมายของ "คำศัพท์" และสามารถ
นำ "คำศัพท์" ไปใช้ในประโยคได้

"นักเรียนกลุ่มเก่ง" หมายถึง นักเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (๑.๐๑๑)
ระหว่างระดับ ๓ ถึง ระดับ ๔

"นักเรียนกลุ่มอ่อน" หมายถึง นักเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (๑ ๐ 11)
ระหว่างระดับ 1 ถึง ระดับ 2

"ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคำศัพท์" หมายถึง คะแนนที่นักเรียนทำได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ และความสามารถในการนำ "คำศัพท์" ไปใช้ในประโยค

สมมติฐานในการวิจัย

- 1 นักเรียนที่เรียนคำศัพท์ ด้วยวิธีสอนจากปริบท สามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ดีกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้พจนานุกรม
- 2 นักเรียนกลุ่ม เก่งและนักเรียนกลุ่มอ่อน มีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ ด้วยวิธีสอนจากปริบทแตกต่างกัน
- 3 นักเรียนกลุ่ม เก่งและนักเรียนกลุ่มอ่อน มีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ ด้วยวิธีสอนโดยใช้พจนานุกรมแตกต่างกัน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องความรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน นักศึกษาไทย ที่เรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศนั้น ได้มีผู้ทำวิจัยศึกษาค้นคว้ามาแล้วทั้งการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องศัพท์โดยตรง และการศึกษาเรื่องศัพท์ที่แทรกอยู่ในเรื่องอื่น เช่น การศึกษาเกี่ยวกับทักษะทั้งสี่ของภาษาและ กล่าวถึงเรื่องศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับทักษะการอ่านและการเขียน ส่วนการศึกษาในต่างประเทศนั้น มีทั้งเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศัพท์ภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาแม่และภาษาต่างประเทศ

งานวิจัยภายในประเทศ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับศัพท์ มีหอสรุปได้ดังนี้

บุษกิติง โสภิตชัยวัฒน์ (กมลทิพย์ โรหิตร์คนะ 2513 49 - 50, 95) ได้ทำการ ค้นคว้าเรื่อง การศึกษาริธีสอน และปัญหาในการสอนอ่านภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แผนกศิลป์ปะโนโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนครและธนบุรี พ.ศ 2511 โดยผู้วิจัยส่งแบบสอบถาม ทั่วไปยังครูผู้สอนอ่านภาษาอังกฤษ 48 คน ในโรงเรียนรัฐบาล 28 โรงเรียน เพื่อสอบถามเกี่ยวกับ ริธีสอนอ่านของครูในเรื่องศัพท์ ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

1 ริธีสอนอ่าน แบบครูแปลให้นักเรียนฟังเป็นบางตอน มีครูใช้มากที่สุด คือ 27 คน จากจำนวนครูทั้งหมด 48 คน

2 ริธีสอนอ่านแบบครูสอนศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์เป็นภาษาอังกฤษก่อน แล้วจึงให้อ่านเรื่องในใจ มีครูใช้มากเป็นอันดับสอง คือ 23 คน

นอกจากนี้ยังปรากฏผลว่า ริธีสอนที่ให้ผลกับนักเรียนมาก คือ ริธีที่ครูสอนศัพท์ และ โครงสร้างทางไวยากรณ์เป็นภาษาอังกฤษก่อน แล้วจึงให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่อง ริธีนี้นักเรียน สอบได้คะแนนโดยเฉลี่ย 56 คะแนนหรือร้อยละ 80 ขึ้นไป

มธุลี ถิถบุตร (มธุลี ถิถบุตร 2514 65 - 67) ได้ศึกษาเรื่อง "การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษชุด English For Thai Students ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักภาษาศาสตร์และจิตวิทยาการเรียนรู้" ปรากฏผลสรุปเกี่ยวกับศัพท์ในบทเรียนชุดนี้มีดังนี้

- 1 ศัพท์ที่ใช้ในบทเรียนชุดนี้มีประโยชน์แก่ชีวิตประจำวันพอสมควร คือ มีศัพท์ประมาณร้อยละ 67.68 ของคำศัพท์ทั้งหมด ปรากฏในรายการศัพท์ในหนังสือ A General Service List of English Words ของ ไมเคิล เวสต์
2. ศัพท์ในบทเรียนนี้ ส่วนใหญ่มีความเหมาะสมกับวัยของเด็ก และการสอนศัพท์ส่วนใหญ่เป็นไปตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้
3. ในแต่ละบทมีศัพท์ในบทเรียนชุดนี้ เพียงพอสำหรับเด็กระดับนี้ คือ มีประมาณ 1,500 คำ
- 4 ในแต่ละบทมีศัพท์ใหม่ยากเกินไปบ้าง น้อยเกินไปบ้าง กละกันไป ซึ่งไม่ใคร่เหมาะสมกับวัยของเด็ก เพราะเมื่อเด็กโตขึ้นย่อมจะมีการจำมากขึ้น ศัพท์ก็ควรจะเพิ่มขึ้น มิใช่เพิ่มบ้างลดบ้าง
- 5 ศัพท์ที่เด็กไม่เคยเห็นมาก่อน และไม่ได้อยู่ในศัพท์ใหม่มี 300 คำ
- 6 การให้ความหมายของศัพท์ใช้วิธีแปลเป็นไทยโดยตลอด นอกจากในเล่มที่สาม ซึ่งมีประโยชน์ภาษาอังกฤษง่าย ๆ อธิบายความหมายของศัพท์ แต่ไม่ใคร่จะได้ผล เพราะมีคำแปลเป็นภาษาไทยไว้ด้วย
- 7 ศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน หรือตรงข้ามกัน มักจะสอนแยกกัน

สมหวัง อ่องนาวา (สมหวัง อ่องนาวา 2515 74) วิเคราะห์การเสนอศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษ ชุด Oxford Progressive English for Adult Learners เล่ม 1 และ เล่ม 2 ได้สรุปผลการศึกษาไว้ว่า นักเรียนได้เรียนศัพท์เพิ่มขึ้นจากชั้นประถมศึกษาตอนปลาย และชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 1,090 คำ แต่เมื่อนำศัพท์เหล่านี้ไปเปรียบเทียบกับศัพท์ในหนังสือ A General Service Lists of English Words ของ ไมเคิล เวสต์

พบว่านักเรียนมีโอกาสได้เรียนศัพท์ที่มีประโยชน์ในการใช้ทั่ว ๆ ไป เพียงร้อยละ 56.24 เท่านั้น และศัพท์เหล่านี้มีจำนวนความถี่ของการปรากฏซ้ำเกิดขึ้นน้อยมาก กล่าวคือ ศัพท์ที่มีความถี่ปรากฏระหว่าง 1 - 5 ครั้ง มีถึงร้อยละ 75.82 ที่ปรากฏระหว่าง 6 - 10 ครั้ง มีร้อยละ 12.84 ที่ปรากฏระหว่าง 11 - 15 ครั้ง มีร้อยละ 3.96 ที่ปรากฏระหว่าง 16 - 20 ครั้ง มีจำนวนร้อยละ 1.93 ที่ปรากฏเกินกว่า 20 ครั้ง มีร้อยละ 1.65

กมลวิทย์ ครุฑแก้ว (กมลวิทย์ ครุฑแก้ว 2529 : 42 - 46) ได้ทำการวิจัย เรื่องการเดาศัพท์จากบริบท เพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านเร็ว โดยทำการศึกษากับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/1 ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในปี การศึกษา 2522 จำนวน 42 คน เป็นชาย 20 คน และเป็นหญิง 22 คน ผลของการศึกษา พบว่า การเดาศัพท์ในบริบท ช่วยให้อัตราการอ่านเร็วขึ้น และยังมีส่วนช่วยในการเพิ่มปริมาณ ความรู้ศัพท์ให้แก่ผู้เรียนด้วย

มุกดา ศิภพลานันต์ (มุกดา ศิภพลานันต์ 2521 : 39 - 41) ได้ทำการ วิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบการสอนความหมายของคำ ด้วยวิธี Context Clue และ วิธีแปลโดยทำการศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนศรีธรรมาศมุทร จังหวัด สมุทรปราการ ในภาคเรียนที่สอง ปีการศึกษา 2520 จำนวน 60 คน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ผลของการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนความหมาย ของคำด้วยวิธี Context Clue เรียนความหมายของคำได้ดีกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนความหมาย ของคำด้วยวิธีแปล

งานวิจัยต่างประเทศ

อาดัมส์ (Adams. 1971 : 5832A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์พื้นฐาน ของเด็กในชั้นเรียนต้น ๆ กล่าวสรุปว่า เนื้อหาของบทเรียนที่มีความหมายดี จะทำให้ผู้เรียน เรียนรู้ได้เร็วกว่าบทเรียนที่มีความหมายของเนื้อหาดีน้อยกว่า

ฮอลลี (Holly. 1972 : 6978) ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับการเรียนรู้ศัพท์ ในหนังสือแบบเรียนอ่านภาษาเยอรมัน ได้กล่าวสรุปไว้ตอนหนึ่งว่า นักเรียนจะเรียนรู้ศัพท์ได้ดี หากศัพท์นั้นอยู่ในรูปประโยค และเนื้อหาที่ง่าย ๆ

แพทเทอร์สัน (Paterson. 1974 : 253) ได้ทำการทดลองให้นักเรียนเลือกศัพท์ ด้วยตนเองในการสอนอ่านกลุ่มนักเรียนเป็นนักเรียนจิตวิทยาเบื้องต้น จำนวน 16 คน ให้แต่ละคน ทำแบบทดสอบจำนวน 30 คู่ จากศัพท์ของหนังสืออ่านชุดมูลฐาน (a basal reader) จำนวน 15 คำ และศัพท์ที่นักเรียนเลือกเอง 15 คำ โดยนำศัพท์เหล่านั้นไปสัมพันธ์กับภาษาจีน แล้ว ให้นักเรียนจำลักษณะของคำเหล่านั้น โดยเทียบกับอักษรภาษาจีน ผลปรากฏว่า นักเรียน 13 คน ใน 16 คน จำคำจากหนังสืออ่านชุดมูลฐานได้น้อยกว่าศัพท์ที่เขาเลือกเอง

ซัลลีแวน (Sullivan. 1981 : 53) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับผลของอุปกรณ์ การสอนอ่าน ในเวลาสั้น ๆ ผู้ศึกษาตั้งอยู่ในวัยกลางคน ซึ่งเรียนภาษาจีนที่โรงเรียน ในไทย ให้นักเรียนอนุบาลจำนวน 36 คนในการทดลองผลของการทดลองปรากฏว่า การสอนโดยใช้ อุปกรณ์การสอนอ่าน มีผลทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติและมีผลของการวิจัยเพิ่มเติม ดังนี้

- 1 ความถี่ของคำในเนื้อเรื่อง ทำให้นักเรียนเรียนรู้ศัพท์ได้เพิ่มขึ้นอย่างไม่มี นัยสำคัญทางสถิติ
- 2 การเรียนรู้ศัพท์มีแนวโน้มที่จะมากขึ้น เมื่อความยาวของศัพท์ลดลง
- 3 ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ศัพท์ที่ไม่มีการลดรูปและเพิ่มรูปได้ง่ายกว่าศัพท์ ที่มีโครงสร้างเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

บราวน์ (Brown. 1974 : 1 - 11) ได้กล่าวถึงเรื่องศัพท์ว่า การเพิ่มปริมาณ ของศัพท์ ให้แก่ผู้เรียนนั้น ไม่มีจุดจบในตัวเอง ผู้เรียนภาษาที่มีความจำเป็นจะต้องปรับปรุงความรู้ ด้านศัพท์อยู่เสมอ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ทั้งทางด้านการฟังและการอ่าน ซึ่งทักษะทั้งสอง ประการนี้ ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับสิ่งที่ได้ยินหรือได้อ่านอย่างแท้จริง อีกส่วนหนึ่งขึ้นกับการเดาหรือ

ห้องสมุดบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

21

การคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะต้องเป็นเช่นนั้น เพื่อประโยชน์แก่ผู้เรียน ในด้านทักษะการฟังและการอ่าน จึงควรสอนให้ผู้เรียนทราบเกี่ยวกับกลุ่มคำที่ไปด้วยกันเสมอ (collocation) คำที่มักจะไปด้วยกันนี้ จะช่วยกำหนดขอบเขตของความหมายซึ่งกันและกัน กลุ่มของคำที่ไปด้วยกันก็ เช่น to shine brightly, a rare book, a member of a club, to draw a distinction between เหล่านี้เป็นต้น

การสอนศัพท์เป็นกลุ่มคำนี้ จะทำให้ผู้เรียนรู้ว่า คำอะไรจะไปด้วยกันได้หรือรู้ว่าคำใดใช้อย่างไรนั่นเอง เช่น เขาจะรู้ว่า convenient ไม่ใช่กับคน ดังนั้น ประโยคที่ว่า "I am not feeling very convenient about next week" จะเป็นประโยคที่เขาไม่คาดคิดว่าจะพบเห็นหรือได้ยินเป็นต้นขาด

* นอกจากนี้ บราวน์ ยังเสริมอีกว่า การเรียนศัพท์จากบัญชีศัพท์แล้วแปลความหมายในแต่ละคำนั้น เป็นสิ่งที่น่าเบื่อและเป็นอันตราย เพราะจะทำให้เกิดความคิดรวบยอดที่ผิด ๆ และเกิดการนำไปใช้อย่างผิด ๆ ได้ ซึ่งผู้เขียนตำราและครู อาจารย์ จำนวนมาก ได้เสนอแนะอันตรายในเรื่องนี้ จึงมักจะสอนศัพท์โดยให้พูดหรือเขียนเป็นประโยค หรือจับคู่ส่วนของประโยคเข้าด้วยกันหรือใช้แทนคำในประโยคด้วยคำอื่นที่ทำหน้าที่อย่างเดียวกัน หรือให้แต่งประโยคโดยใช้คำที่กำหนดให้เหล่านี้ เป็นต้น

บราวน์ (Brown. 1978 : 5188A) ได้ทำการวิจัยการเรียนรู้อรรถของนักศึกษาที่กำลังเรียนอยู่ในวิทยาลัยแห่งหนึ่งในรัฐโอกลาโฮมา ซึ่งใช้เวลาเรียน 2 ปี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ และเลือกวิชาเรียงความภาษาอังกฤษ โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

- กลุ่มที่ 1 สอนศัพท์เป็นคำเดี่ยวโดด ๆ ไม่มีเนื้อหา
- กลุ่มที่ 2 สอนศัพท์โดยมีเนื้อหาประกอบ
- กลุ่มที่ 3 ไม่สอนเรื่องศัพท์เลย

การทดสอบให้ทำ pretest และ posttest กับทั้ง 3 กลุ่มหลังการทดลองสอนแล้ว ผลปรากฏว่า

1. กลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 รู้ศัพท์มากกว่ากลุ่มที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

- 2 กลุ่มที่ 2 มีคะแนนการรู้ศัพท์มากกว่ากลุ่มที่ 1
- 3 หญิงมีคะแนนการรู้ศัพท์มากกว่าชาย
- 4 ผู้มีสติปัญญาปานกลาง และสติปัญญาสูง รู้ศัพท์มากกว่าผู้มีสติปัญญาดำ

ชวาเนเว็ด และคนอื่น ๆ (Schvaneveldt and others. 1977 : 612 - 616) ได้สนใจศึกษาผลของบริบทแห่งความหมาย (Semantic Context) ว่าจะมีผลต่อความสามารถในการระลึกคำ (word recognition) หรือไม่ โดยทดลองกับเด็กเกรด 2 ซึ่งมีอายุเฉลี่ย 7 6 ปี จำนวน 24 คน เด็กเหล่านี้เรียนอยู่ในโรงเรียนในเมืองอีสต์ แอมป์ตัน รัฐนิวยอร์ก และมาจากครอบครัวระดับปานกลาง มีจำนวนหญิงและชายเท่า ๆ กัน

เครื่องมือที่ใช้ทำการทดลอง ประกอบด้วยเครื่องฉายสไลด์ 2 เครื่อง เพื่อฉายคำบนจอตรงหน้าเด็ก มีเครื่องบันทึกเวลา และปุ่มสำหรับกดอยู่ใต้จอ คำในสไลด์นั้นเป็นอักษรที่เรียงกันเป็นภาษาอังกฤษ ทั้งที่มีความหมายและไม่มี ความหมาย สำหรับศัพท์ที่มีความหมายนั้น นำมาจากหนังสืออ่านในระดับ 1 และระดับ 2 ซึ่งเด็กสามารถจะจำได้ และทำการทดสอบเด็กทีละคน ก่อนทดลองสอบ ให้เด็กฝึกใช้เครื่องให้เป็นโดยให้เด็กกดปุ่ม yes ทางขวามือของเด็ก ถ้าคำที่เห็นนั้นมีความหมายและให้กดปุ่ม no ทางซ้ายมือ ถ้าคำนั้นไม่มีความหมาย

สำหรับคำที่ฉายบนจอจะฉายเป็นคู่ ๆ กันไป คือ สไลด์จะฉายคำหนึ่งก่อนและเมื่อเด็กกดปุ่มแล้ว ไฟก็จะดับ ซึ่งเป็นขณะเดียวกับที่สไลด์อีกอันหนึ่ง ฉายคำที่สอง ซึ่งเป็นคำคู่กัน เมื่อตอบคำคู่แล้ว จะหยุด 2 วินาที ก่อนที่คำคู่ใหม่จะปรากฏบนจอ

ลักษณะของคำในแบบทดสอบ จะมี 4 ลักษณะ คือ

- 1 เป็นคำสองคำคู่กัน และมีความหมายไปด้วยกัน เช่น king กับ queen bread กับ butter เป็นต้น
- 2 เป็นคำสองคำคู่กัน แต่ความหมายไม่ไปด้วยกัน เช่น king กับ butter bread กับ queen เป็นต้น
- 3 เป็นคำที่มีความหมายหนึ่งคำ ไม่มีความหมายหนึ่งคำ เช่น hear กับ gmsr หรือเป็นคำไม่มีความหมาย 1 คำ และเป็นคำที่มีความหมายหนึ่งคำ เช่น pinl กับ some เป็นต้น

4 ไม่มีคความหมายทั้งสองคำ

* ผลการทดลองปรากฏว่า

1. ปรับบทแห่งความหมาย ทำให้คำต่อถูกต้องและรวดเร็วขึ้น
2. กลุ่มที่อ่านเก่งจะระลึกถึงความหมายของคำได้ดีกว่ากลุ่มที่อ่อน
3. ทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน ใช้ปรับบทแห่งความหมาย ช่วยในการระลึกคำทั้งสิ้น
4. ทั้งเด็กที่เรียนระดับสูงและระดับต่ำ ต่างต้องใช้ปรับบทแห่งความหมาย ช่วยใน

การระลึกคำทั้งสิ้น

* ดังนั้นจึงสรุปว่า ความรู้ความสามารถในด้านการใช้ปรับบทมีส่วนช่วยในการระลึกคำของผู้เรียนภาษาอย่างแน่นอน

X แคทซ์ (Katz. 1980 : 55) ได้ทำการค้นคว้าทดลองเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของการสอนศัพท์ โดยการใช้อยู่การสอนศัพท์ที่มองเห็นด้วยตา (visual-verbal method) และการใช้พจนานุกรม (traditional dictionary method) โดยใช้ชั้นนักเรียนเกรด 7 แผนกวรรณคดี จำนวน 44 คน ในเดือนสิงหาคม-กันยายน 2 กลุ่ม กลุ่มที่เรียนศัพท์โดยใช้สื่อการสอนศัพท์ที่มองเห็นด้วยตา เรียนศัพท์โดยวิธีแสดงศัพท์ที่เรียนด้วยการตัดภาพ หรือวาดรูปประกอบศัพท์นั้น และกลุ่มที่เรียนโดยการใช้พจนานุกรม เรียนรู้ศัพท์ด้วยการเปิดพจนานุกรม และเรียนเรื่องศัพท์ที่เป็นคำเหมือน (synonym) และคำตรงข้าม (antonym) เรียนเขียนประโยคในการใช้ศัพท์ที่เรียนด้วย จากผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของการเรียนศัพท์ทั้งสองแบบนี้ ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ แต่ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า การสอนศัพท์โดยวิธีใช้สื่อการสอนศัพท์ที่มองเห็นด้วยตา จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจศัพท์อย่างลึกซึ้งได้ ถ้าหากผู้สอนใช้ควบคู่ไปกับวิธีสอนแบบอื่น ๆ ด้วย

ดังนั้นที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทหน้าว่า เนชั่น (Nation. 1982 : 14 - 32) ได้แบ่งวิธีการสอนศัพท์ออกเป็น 2 วิธีใหญ่ ๆ คือ วิธีตรง (direct approach) และวิธีอ้อม (Indirect approach) การสอนศัพท์โดยวิธีอ้อมนั้น หมายถึง การสอนศัพท์โดยให้ผู้เรียนเดาความหมายของศัพท์จากบริบทที่เรียน (contextual method) ซึ่งการสอนศัพท์โดยวิธีนี้ เนชั่น กล่าวว่า มีผู้เห็นด้วยกับวิธีการสอนแบบนี้หลายคน ดังเช่น

ฮันนีฟีลด์ (Honeyfield. 1977 : 213 - 219) กล่าวว่า การเรียนศัพท์ ส่วนใหญ่จะเป็นการเรียนโดยวิธีอ้อม เพราะศัพท์มีมากจนไม่สามารถจะสอนศัพท์ที่มีอยู่ทุกตัวได้ ชารากิ และคนอื่น ๆ (Saragi and Others. 1978 : 72 - 78) พบว่า หลังจากการอ่านนวนิยายแล้ว ผู้เรียนสามารถจำความหมายของศัพท์ ได้ประมาณ 76% ของ ศัพท์ใหม่ทั้งหมด ๑๐ คำ โดยไม่ต้องใช้การเปิดความหมายจากพจนานุกรมเลย

ไซเบิร์ต (Seibert. 1945 : 196 - 322) และ คลาร์ก และ เนชั่น (Clarke and Nation : 1980 : 211 - 220) แนะนำว่าผู้เรียนศัพท์ควรจะได้รับการศึกษาฝึกฝนให้ เคารความหมายของศัพท์ ในบริบท และผู้เรียนควรได้รับการกระตุ้นให้ เคารความหมายของศัพท์ โดยการใช้อุปกรณ์ในการอ่านและการฟัง

จูด (Judd. 1978 : 71 - 76) เสนอแนะว่าการเรียนศัพท์ควรเรียนในบริบท เพราะการสอนศัพท์เดี่ยว ๆ ผู้เรียนจะไม่สามารถจดจำศัพท์ได้ ถ้าจะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ความหมายที่สมบูรณ์ของศัพท์ จะต้องสอนศัพท์พร้อมบริบท

แครอลล์ (Caroll. 1963 : 321 - 326) ฟินอคเคียโร (Finocchiaro. 122 - 126) ลาดอ (Lado. 1964 : 120 - 125) และ บีน (Been. 1975 : 233 - 242) ต่างก็กล่าวสนับสนุนว่า ควรสอนศัพท์ในบริบท และการหาความหมายของศัพท์ ควรจะพิจารณาจากบริบท ซึ่งการสอนแบบนี้เป็นพื้นฐานอย่างดีในการฝึก เคารความหมายจาก บริบท

สำหรับวิธีการสอนศัพท์อีกวิธีหนึ่งที่ เนชั่น ได้กล่าวไว้ คือ การสอนศัพท์โดยวิธีตรง (direct approach) ซึ่งการสอนศัพท์วิธีนี้ หมายถึง การสอนศัพท์โดยวิธีการแปล หรือ การใช้พจนานุกรม เนชั่น (Nation. 1982 : 22) กล่าวว่า การสอนศัพท์เป็นคำโดด ๆ (การแปล) นั้นทำให้ผู้เรียนในระยะเริ่มแรกสามารถจดจำศัพท์นั้นได้อย่างดี ทั้งสามารถเรียนรู้ ศัพท์ได้ในปริมาณที่มากกว่า และจำได้ในระยะเวลาที่ยาวนานกว่าด้วย

เนชั่น ได้กล่าวถึง การทดลองเกี่ยวกับการเปรียบเทียบการสอนศัพท์ในบริบท และ วิธีแปลที่ผ่าน ๆ มาไม่ว่าจะเป็นการทดลองของ มอร์แกน และไบเลย์ (Morgan and Bailay.

1943 : 561 - 565) การทดลองของมอร์แกนและ ฟอลท์ซ์ (Morgan and Foltz.
 1944 : 213 - 216) การทดลองของลาโด โปลด์วิน และ โลโบ (Lado, Baldwin
 and Lobo. 1967 : 5 - 1095) หรือการทดลองของ เกิร์ชแมน (Gershman.
 1970 : 246 - 249) ก็ตามต่างก็พบว่าการสอนทั้งสองแบบ คือ การสอนศัพท์ในปริบท
 และการสอนศัพท์โดยการแปลนั้นให้ผลแก่ผู้เรียนไม่แตกต่างกันเลยในทางสถิติ และการทดลอง
 ของ ไฮเบิร์ต (Seibert. 1930 : 297 - 314) กลับพบว่าการสอนศัพท์ โดยวิธี
 การแปลได้ผลดีกว่าการสอนศัพท์ในปริบทอีกด้วย X

ศัพท์เป็นส่วนประกอบอันสำคัญของภาษา ไม่เฉพาะแต่การอ่านเท่านั้น ยังสัมพันธ์
 เกี่ยวกับการพูด และการเขียนด้วย ในด้านการสอนศัพท์ให้ได้ผลนั้น นอกจากการเตรียมหนังสือ
 เรียนที่มีศัพท์ให้เหมาะสมกับสภาพความสามารถ ความสนใจ หรือความต้องการของนักเรียนแล้ว
 ศัพท์ที่น่ามาสอนควรจะเป็นศัพท์ที่มีประโยชน์ และช่วยในการเรียนรู้ของนักเรียนพอสมควร นอกจากนี้
 สิ่งหนึ่งที่สำคัญในการสอนศัพท์ก็คือ วิธีการสอนศัพท์ ซึ่งจากเอกสารการวิจัยที่เสนอมานี้
 จะเห็นว่า วิธีการสอนศัพท์นั้น แบ่งออกเป็นวิธีใหญ่ ๆ ได้สองวิธี คือ การสอนศัพท์โดยวิธีตรง
 หมายถึง การสอนศัพท์โดยการแปล หรือการใช้พจนานุกรมและการสอนศัพท์ โดยวิธีอ้อม
 หมายถึง การสอนศัพท์โดยการให้เดาความหมายของศัพท์จากบริบท (Context) และจาก
 ความคิดเห็น ทฤษฎีต่าง ๆ และการทดลองเกี่ยวกับวิธีการสอนทั้งสองวิธี ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้น
 ก็ยังไม่สามารถที่จะสรุปได้ว่า วิธีสอนวิธีไหน ที่สอนแล้วได้ผลดีกว่ากัน ผู้วิจัยจึงเห็นว่า เป็นเรื่อง
 ที่น่าสนใจ ควรแก่การทำการวิจัยเพื่อสนับสนุนทฤษฎี และความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้
 และเพื่อจะได้เป็นแนวทางในการสอนศัพท์ต่อไป

บทที่ ๑

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเป็นขั้น ๆ ดังต่อไปนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่างเพื่อใช้ในการวิจัย
2. การเลือกหนังสือเรียนที่ใช้ในการวิจัย
3. การทำบันทึกการสอน (Lesson Plan) เพื่อใช้ในการสอนทั้งสองวิธี
4. การสร้างข้อทดสอบเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย
5. การดำเนินการทดลอง
6. การจัดกระทำข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสอนศัพท์ครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2526 ของโรงเรียนเซนต์หลุยส์ศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้มี 80 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 42 คน กลุ่มทดลอง 44 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่มแบบธรรมดา (Simple random sampling) (สุ่มตามห้อง)

2. การเลือกหนังสือแบบเรียนที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้หนังสือ Lado English Series ซึ่งเป็นหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ อ 011 - อ 012 สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

3 การทำชั้นที่การสอน (Lesson Plan) เพื่อใช้ในการสอนคำศัพท์ทั้งสองวิธี

ผู้วิจัยได้ใช้บทเรียนหน่วยที่ 9 (Unit 9) ของหนังสือ Lado English Series เป็นเนื้อหาในการสอนคำศัพท์ทั้งสองวิธี

ตัวอย่าง ชั้นที่การสอน (Lesson Plan)

บทเรียนที่จะนำมาประกอบการสอนคำศัพท์ทั้งสองวิธีได้มาจากหนังสือ Lado English Series Unit 9 "Conversation: Sightseeing"

บทที่ 9

3.1 ตัวอย่างการสอนคำศัพท์จากปริบท

ชั่วโมงที่ 1

คำศัพท์ใหม่ That, over there, sports (adj), stadium, those, souvenir, shop (n)

ขั้นที่ 1 : ครูอธิบายสถานการณ์เกี่ยวกับการไปเที่ยวชมสถานที่ต่าง ๆ แล้วครูนำแผนภูมิการสนทนามาแสดงหน้าชั้น ครูอ่านแล้วให้นักเรียนอ่านตาม

สื่อการเรียน ภาพสถานที่ท่องเที่ยวตามบทสนทนา บัตรคำ สิ่งของในห้องเรียน

Glen : What is this?

Helen : This is the Museum of Art.

Glen : What's that over there?

Helen : That's the sports stadium.

Glen : And what are those?

Helen : Those are souvenir shops.

ขั้นที่ 2 . ครูอ่านบทสนทนาอีกครั้งหนึ่งโดยอ่านช้า ๆ พออ่านไปถึงคำศัพท์ใหม่ คือ คำว่า that ครูแสดงบัตรคำ ในขั้นนี้ครูอาจจะแสดงความหมายของคำว่า that

โดยการเปรียบเทียบคำว่า this ซึ่งนักเรียนเคยเรียนมาแล้ว ครูจะใช้
 สิ่งของในห้องเรียน เป็นตัวอย่างในการแสดงความหมาย เช่น ชี้อสิ่งของ
 อย่างหนึ่งที่อยู่ใกล้ แล้วพูดว่า "This is ..." ชี้อสิ่งเดียวกันนั้น ซึ่งอยู่
 ไกลแล้วพูดว่า "That is ..." ครูจะยกตัวอย่างประมาณหกถึงแปด
 ตัวอย่างประกอบ แล้วครูทดสอบความเข้าใจของนักเรียนว่า นักเรียน
 เข้าใจความหมายของคำว่า that แล้วหรือยัง จากนั้นครูก็อ่านบทสนทนา
 ต่อไปก็จะเป็นคำศัพท์ใหม่ คือ คำว่า over there ครูใช้บัตรคำ รูปภาพ
 และสิ่งของในห้องเรียน เพื่ออธิบายความหมาย จากนั้นครูถามความเข้าใจ
 ของนักเรียน ครูอาจจะพิจารณาว่านักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์
 หรือไม่ โดยการใช้อธิบายการถาม ตอบ ใช้คำถามชนิดต่าง ๆ เมื่อครูเห็นว่า
 นักเรียนเข้าใจแล้ว ครูก็อ่านบทสนทนาบรรทัดต่อไป ซึ่งมีคำศัพท์ใหม่ คือ
 คำว่า sports stadium ซึ่งคำศัพท์นี้ครูแยกอธิบายความหมายเป็นสองคำ
 โดยเริ่มจากคำว่า stadium ก่อน แล้วจึงเป็นคำว่า sports ครูใช้
 รูปภาพเป็นสื่อในการแสดงความหมาย แล้วครูก็แสดงความหมายของคำว่า
 sports stadium ที่ใช้ร่วมกัน จากนั้นครูทดสอบความเข้าใจของนักเรียน
 ครูอ่านบทสนทนาบรรทัดต่อไป ซึ่งจะมีคำศัพท์ใหม่ คือ คำว่า those วิธี
 ที่ดีที่สุดในการสอน Function Words ซึ่งได้แก่ this, that, these
 และ those คือ ครูจะใช้การชี้ โดยครูใช้สิ่งของที่ทำได้ในห้องเรียน เช่น
 หนังสือ กระดาษ ดินสอ ฯลฯ ในตอนนี้ ครูจะใช้การเปรียบเทียบ การใช้
this, that, these และ those ครูชี้สิ่งที่อยู่ใกล้ตัว พูดว่า "This is
 a ..." ชี้อสิ่งที่อยู่ไกลตัวออกไป พูดว่า "That is a ..." และให้ตัวอย่าง
 อื่น ๆ อีกหกถึงแปดตัวอย่าง เสร็จแล้วถามนักเรียนว่ารู้กฎการใช้ this
 กับ that หรือยัง อาจจะทำตามนักเรียนหลายคน แล้วย้ำกฎที่ถูกต้องให้

นักเรียนทราบ ต่อไปชี้ไปที่สิ่งของชนิดเดียวกันสามหรือสี่ชิ้นแล้วพูดว่า "These are ..." ซึ่งสิ่งที่ใกล้เคียงชนิดเดียวกันหลายชิ้น พูดว่า "Those are ..." แล้วถามทดสอบความเข้าใจของนักเรียน จากนั้นครูอ่านบทสนทนาต่อไป ซึ่งเป็นบรรทัดสุดท้าย ซึ่งมีคำศัพท์ใหม่ คือ คำว่า souvenir shops ครูแยกอธิบายความหมายออกเป็นสองคำก่อนแล้วอธิบายความหมายเมื่อนำมารวมกัน เช่น เดียวกันคำว่า sports stadium ในการแสดงความหมาย จะใช้รูปภาพ และบัตรคำ จากนั้น ก็ทดสอบความเข้าใจของนักเรียน

- ขั้นที่ 3 ครูให้นักเรียนมีบทสนทนา ถ้ามีปัญหาก็ชี้คำถามครู แล้วให้นักเรียนจดบทสนทนาที่เรียนมาแล้วลงในสมุดแบบฝึกหัด พร้อมทั้งสั่งให้ไปหยทวนที่บ้านด้วย
- หมายเหตุ ในการสอนความหมายของคำศัพท์ทุกคำ เมื่อสอนเสร็จแล้ว ครูจะทดสอบความเข้าใจของนักเรียนทุกครั้งไป เช่น โดยการใ้การถาม ตอบ หรือแสดงบทบาท เป็นต้น

3.2 ตัวอย่างการสอนคำศัพท์โดยใช้พจนานุกรม

ชั่วโมงที่ 1

คำศัพท์ใหม่ that, over there, sports, stadium, those, souvenir, shops

ขั้นที่ 1 ครูอธิบายสถานการณ์การไปเที่ยวชมสถานที่ต่าง ๆ แล้วครูนำแผนภูมิบทสนทนา มาแสดงหน้าชั้น ครูอ่านบทสนทนาแล้วให้นักเรียนอ่านตาม

สื่อการเรียน พจนานุกรม แผนภูมิ รูปภาพ บัตรคำ สิ่งของในห้องเรียน

แผนภูมิ Glen : What is this?

Helen : This is the Museum of Art.

Glen : What's that over there?

Helen : That's the sports stadium.

Glen : And what are those?

Helen : Those are souvenir shops.

ขั้นที่ 2

ครูอ่านบทสนทนาซ้ำ ๆ พอถึงคำศัพท์ใหม่ คือ คำว่า that ครูใช้บัตรคำ แล้วให้นักเรียนเปิดดูความหมายของคำว่า that จากพจนานุกรม (หมายเหตุ ในช่วงโมงแรก การเปิดพจนานุกรม อาจจะทำให้เกิด การล่าช้า ครูอาจจะใช้วิธีแปลความหมายของคำศัพท์ตามพจนานุกรม ให้นักเรียน เลยกก็ได้) พอนักเรียนรู้ความหมายของคำว่า that แล้ว ครูย้ำความหมายโดยการใช้สิ่งของในห้องเรียน เปรียบเทียบการใช้ คำว่า this และ that เช่น ครูชี้ไปที่สิ่งใกล้ตัว แล้วพูดว่า "This is a ..." แล้วแปลว่า "นี่ คือ ..." ชี้ไปที่สิ่งไกลตัว พูดว่า "That is a ..." แล้วแปลว่า "นั่น คือ ..." จากนั้นครูอ่านต่อไป จะเป็นคำศัพท์ใหม่ คือ คำว่า over there ครูใช้บัตรคำ ครูแปล ความหมายให้นักเรียนฟัง ย้ำความหมายโดยการใช้รูปภาพ จากนั้นครูอ่าน บทสนทนาบรรทัดต่อไป จะมีคำศัพท์ใหม่ คือ คำว่า sports stadium ครูควรจะแปลความหมายทีละคำ โดยแปลคำว่า stadium ก่อน แล้วแปล ความหมายเมื่อนำคำสองคำนี้มาใช้ด้วยกัน พร้อมทั้งอธิบายหน้าที่ของคำว่า sports ซึ่งเป็นคำคุณศัพท์ด้วย ครูใช้รูปภาพเพื่อย้ำความเข้าใจของ นักเรียนด้วย จากนั้นครูอ่านบทสนทนาบรรทัดต่อไป จะมีคำศัพท์ใหม่ คือ คำว่า those ครูใช้บัตรคำแล้วแปลความหมายของคำว่า those พร้อมทั้ง ยกตัวอย่างการใช้ those เปรียบเทียบกับ these โดยใช้สิ่งของในห้องเรียน เช่น ครูชี้ไปที่สิ่งของเดียวกันหลายสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว พูดว่า

"These are ..." แล้วแปลว่า "เหล่านี้ คือ ..." ซ้ำไปที่สิ่งของเดียวกันหลายสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว พูดว่า "Those are ..." แล้วแปลให้นักเรียนฟังว่า "เหล่านั้น คือ ..." จากนั้นครูอ่านบทสนทนาบรรทัดต่อไป ซึ่งเป็นบรรทัดสุดท้าย มีคำศัพท์ใหม่ คือ คำว่า souvenir shops ครูแยกแปลความหมายออกเป็นสองคำ แล้วแปลเมื่อสองคำมาอยู่ด้วยกัน เช่นเดียวกับการแปลความหมายของคำว่า sports stadium ครูใช้บัตรคำ ภาพประกอบในการย้ำความหมายด้วย

- ขั้นที่ ๓ . ครูให้นักเรียนฝึกบทสนทนา คิดลอกบทสนทนาลงในสมุด แล้วให้จดคำศัพท์ใหม่ลงในสมุดจดศัพท์ พร้อมทั้งคำแปลภาษาไทย ส่งให้กลับไปทบทวนที่บ้านด้วย
- ขั้นที่ 4 . ครูจดคำศัพท์ใหม่ที่ต้องเรียนในชั่วโมงต่อไป บนกระดานดำให้นักเรียนลอกตามเพื่อเปิดหาความหมายจากพจนานุกรมที่บ้าน โดยครูบอกนักเรียนว่า ให้จดความหมายทุกความหมายของคำศัพท์ที่อยู่ในพจนานุกรม แล้วจะนำมาอภิปรายกันในห้องว่า ความหมายไหนที่ถูกต้องตรงตามที่เขียนบทเรียนไว้ ใครจะเขียนผู้สรุปเอง คำศัพท์ใหม่ที่ต้องเรียนในชั่วโมงต่อไป คือ post office, station (n), bus (station), bank (n), National Bank, center (n), information center.

หมายเหตุ

การสอนคำศัพท์โดยการใช้พจนานุกรมนี้ ในชั่วโมงแรกเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ครูจะแปลคำศัพท์ใหม่ทุกตัว เป็นภาษาไทยให้นักเรียน แล้วแนะนำวิธีการเปิดหาความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรม เพื่อให้นักเรียนสามารถไปหาความหมายของคำศัพท์ใหม่ที่จะเรียนในชั่วโมงต่อไป จากพจนานุกรมมาก่อนจากที่บ้าน ซึ่งครูจะจดคำศัพท์ใหม่ที่ต้องเรียนในชั่วโมงต่อไปให้นักเรียนทุกครั้ง ตอนใกล้หมดชั่วโมง และการสอนคำศัพท์ใหม่ทุกคำ หลังจากทีครูให้นักเรียนแปล หรือฝึกเขียนหรือครูร่วมกันแปลแล้ว ครูจะแปลย้ำความหมาย

ที่ถูกต้องตามที่ใช้นบทเรียนทุกครั้งไป จากนั้นครูจะทดสอบความเข้าใจของนักเรียน เช่น โดยการให้นักเรียนช่วยกันแปลความหมายของประโยคที่มีคำศัพท์ใหม่ที่เรียนไป หรืออาจจะให้แปลทีละคน คนละประโยค เป็นต้น

4. การสร้างข้อทดสอบเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย

ข้อทดสอบที่ใช้เป็นข้อทดสอบ เกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์และการนำคำศัพท์ไปใช้ในประโยค 1 ฉบับ จำนวน 40 ข้อ โดยผู้วิจัยได้ศึกษาวิธีการสร้างข้อทดสอบจากหนังสือ Language Testing (Lado, 1961 : 181 - 203) Testing English as a Second Language (Harris, 1969 : 48 - 57) และ Writing English Language Tests (Heaton, 1975 : 41 - 55)

เมื่อผู้วิจัยสร้างข้อทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์และการนำคำศัพท์ไปใช้ในประโยคแล้ว ได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านภาษาและด้านวัดผล ตรวจสอบในด้านความกำกวมของภาษา การแนะนำคำตอบ ฯลฯ

ผู้วิจัยทำการทดลอง เครื่องมือ โดยนำข้อทดสอบไปทดสอบครั้งแรกกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และเมื่อทำการทดสอบแล้ว ผู้วิจัยนำคำตอบของนักเรียนมาตรวจสอบให้คะแนน โดยกำหนดให้ข้อที่ตอบถูกต้อง 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดและข้อที่เว้นไว้ ไม่ตอบ ได้ศูนย์ (0)

ในการหาคุณภาพของข้อทดสอบ และวิเคราะห์ข้อสอบ ใช้วิธีการดังต่อไปนี้ คือ

1. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบด้วยวิธี Kuder Richardson สูตรที่ 20 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87
2. ดูความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ ซึ่งเป็นความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยดูความครอบคลุมของเนื้อหาจากบทเรียน
3. หาค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ และความยากง่ายของข้อสอบโดยใช้เทคนิค 27 เปอร์เซนต์ของ จุง เตห์ ฟาน และ ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 00 - .95 ค่าความยากง่าย อยู่ระหว่าง 12 - .96

5. การดำเนินการทดลอง

5.1 การทดสอบก่อนการสอน (Pre-test) ทำการทดสอบก่อนการสอนกับทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง เพื่อจุดมุ่งหมายต่อไปนี้

- เพื่อวัดความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม

5.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองด้วยตนเอง โดยสอนทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง การทดลองครั้งนี้ใช้เนื้อหาในการทดลองเดียวกัน ระยะเวลาเรียนเท่ากัน แต่วิธีการสอนแตกต่างกัน คือ กลุ่มควบคุมใช้วิธีสอนศัพท์โดยการให้เรียนคำศัพท์จากการใช้พจนานุกรม กลุ่มทดลองใช้วิธีการสอนศัพท์โดยให้เรียนคำศัพท์จากบริบท (context)

5.3 ระยะเวลาที่ทำการสอน ใช้เวลาสอนกลุ่มละ 1 ชั่วโมงต่อวัน 6 วันต่อหนึ่งสัปดาห์ เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 6 ชั่วโมง

6. การจัดกระทำข้อมูล

6.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการทดสอบก่อนการทดลองระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้ t-test

6.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ภายหลังจากทดลอง ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้ F-test (ANOVA 2 × 2)

7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การทดลองครั้งนี้ใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐานของข้อมูล

1.1-หาค่าเฉลี่ย (mean) ใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N} \quad (\text{Edwards. 1968 : 80})$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	ΣX	แทน	ค่าผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ทาค่าความแปรปรวน โดยใช้สูตร

$$S^2 = \frac{N\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N(N - 1)} \quad (\text{Ferguson. 1966 : 67})$$

เมื่อ	S^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนน
	ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	ΣX^2	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	$(\Sigma X)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ ด้วยวิธีสอนจากปริบทและโดยการใช้พจนานุกรม และ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มเก่ง และนักเรียนกลุ่มอ่อนที่เรียนรู้คำศัพท์ โดยวิธีสอนสองแบบนี้ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) เพื่อทดสอบสมมติฐาน (Winer. 1971 : 345)

$$F = \frac{MS_A}{MS_{\text{error}}}$$

$$F = \frac{MS_B}{MS_{\text{error}}}$$

$$F = \frac{MS_{AB}}{MS_{error}}$$

F คือ Variance ratio distribution

MS_A คือ Mean Square ของตัวแปร A คือ วิธีสอน

MS_B คือ Mean Square ของตัวแปร B คือ นักเรียนกลุ่มเก่ง
และนักเรียนกลุ่มอ่อน

MS_{AB} คือ Mean Square ของอิทธิพลร่วม (Interaction ของ
A และ B)

๓. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนการทดสอบก่อนการทดลอง ระหว่าง
กลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง โดยใช้ t-test (ฉันท สหายศ และ อังคณา สหายศ
2522 215)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{(S_1^2/n_1 + S_2^2/n_2)^2}{\frac{(S_1^2/n_1)^2}{n_1 - 1} + \frac{(S_2^2/n_2)^2}{n_2 - 1}}$$

เมื่อ t คือ ค่าสถิติใน t-distribution

S^2 คือ ค่าความแปรปรวนของคะแนน

\bar{X} คือ ค่าเฉลี่ย

n คือ จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

4. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และ
อังคณา สายยศ 2524 : 189)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ n แทน จำนวนข้อของเครื่องมือ

p แทน สัดส่วนของผู้ทำได้ในข้อหนึ่ง = $\frac{\text{จำนวนคนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$

q แทน สัดส่วนของผู้ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ หรือ $1 - p$

S_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของคะแนน

5. หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือ โดยใช้เทคนิค 27
เปอร์เซ็นต์ของ จุง เดห์ ทาน (Edg. 1952 : 1 - 32)

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล และผลการวิจัย

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ในการวิเคราะห์และแปลผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้กำหนดสัญลักษณ์ และตัวชื่อย่อในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
t	แทน	ค่าสถิติใน t-distribution
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
F	แทน	Variance ratio distribution
MS_A	แทน	Mean Square ของตัวแปร A คือ วิธีสอน
MS_B	แทน	Mean Square ของตัวแปร B คือ นักเรียนกลุ่มเก่งและนักเรียนกลุ่มอ่อน
MS_{AB}	แทน	Mean Square ของอิทธิพลร่วม (Interaction ของ A และ B)

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลและแปลผลการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. หากค่าสถิติพื้นฐานจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ก่อนการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีสอนจากป๊อบท และวิธีสอนโดยการใช้พจนานุกรม ด้วยแบบทดสอบที่สร้างขึ้น เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

๒. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียน คำศัพท์ ด้วยวิธีสอนจากปริบท และโดยการ ใช้พจนานุกรม

๓. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่ม เก่ง และนักเรียนกลุ่มอ่อน ที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนจากปริบท

๔. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่ม เก่ง และนักเรียนกลุ่มอ่อน ที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนโดยการ ใช้พจนานุกรม

๕. ทหาปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอน กับนักเรียนกลุ่มเก่งและนักเรียนกลุ่มอ่อน

ตาราง 1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่ม เก่งและ นักเรียนกลุ่มอ่อน ในกลุ่มควบคุม (เรียนคำศัพท์โดยการใช้พจนานุกรม) ก่อนการทดลอง

วิธีสอนคำศัพท์โดยการใช้พจนานุกรม	N	\bar{X}	S^2	t
กลุ่มเก่ง	25	5.48	2.43	0.27
กลุ่มอ่อน	17	5.29	2.27	
รวม	42	5.41	2.49	

จากตาราง 1 พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันของค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่ม เก่ง และนักเรียนกลุ่มอ่อนที่เรียน คำศัพท์โดยการใช้พจนานุกรม

ตาราง 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มเก่ง และ
นักเรียนกลุ่มอ่อน ในกลุ่มทดลอง (เรียนคำศัพท์จากปริบท) ก่อนการทดลอง

วิธีสอนคำศัพท์จากปริบท	N	\bar{X}	S^2	t
กลุ่มเก่ง	12	5.83	1.61	1.48
กลุ่มอ่อน	32	5.03	2.42	
รวม	44	5.25	2.29	

จากตาราง 2 พบว่า ไม่มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการสอบวัดผลสัมฤทธิ์
ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มเก่ง และนักเรียนกลุ่มอ่อน ที่เรียนคำศัพท์จาก
ปริบท

ตาราง ๑ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ก่อนการ เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนจากปริบทและโดยการใช้พจนานุกรม

กลุ่มตัวอย่าง/วิธีสอน	N	\bar{X}	S^2	t
วิธีสอนคำศัพท์จากปริบท	44	5.25	2.28	-0.31
วิธีสอนคำศัพท์โดยการใช้พจนานุกรม	42	5.41	2.48	

จากตาราง ๑ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันของค่าเฉลี่ยของคะแนนการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ก่อนการ เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนจากปริบท และโดยการใช้พจนานุกรม

ตาราง 4 ข้อมูลพื้นฐานภายหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนจากปริบท และโดยการใช้พจนานุกรม

กลุ่มตัวอย่าง/วิธีสอน	วิธีสอนคำศัพท์จากปริบท			วิธีสอนคำศัพท์โดยการใช้พจนานุกรม		
	N	\bar{X}	S^2	N	\bar{X}	S^2
กลุ่มเก่ง	12	37.67	2.18	25	36.84	14.07
กลุ่มอ่อน	32	30.84	56.17	17	27.58	43.01
รวม	44	32.71	50.43	42	32.98	45.11

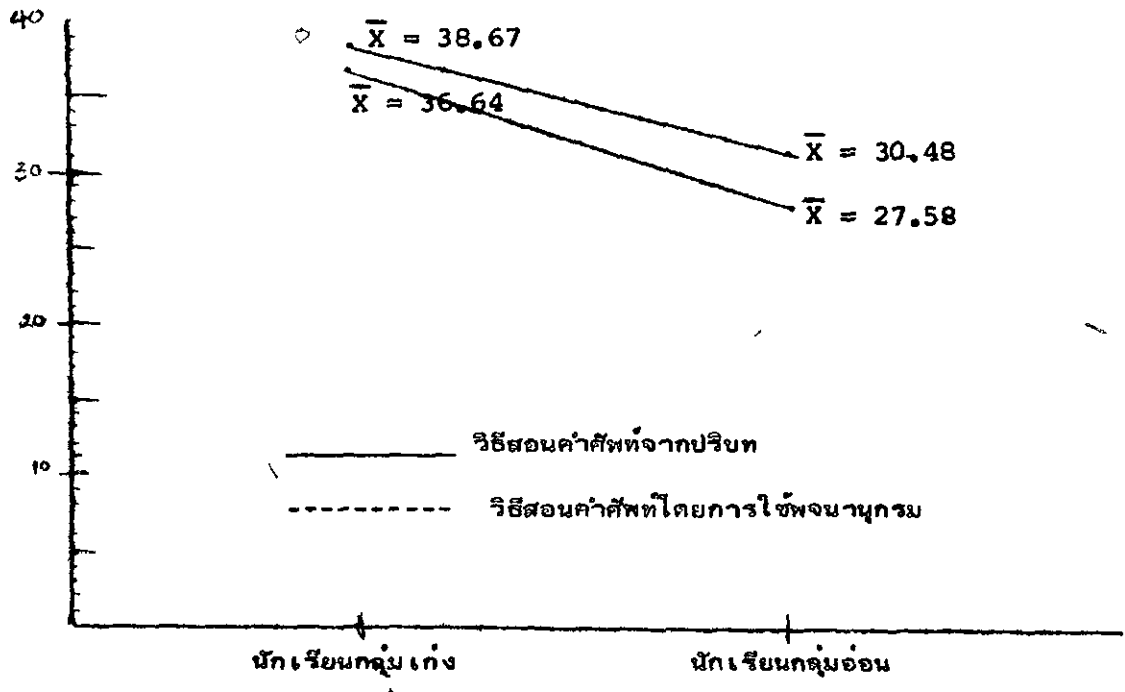
ตาราง ๕ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ภายหลังจากเรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนจากปริบท และโดยการใช้พจนานุกรม

Source of Variation	df	SS	MS	F
ระหว่างวิธีสอน (A)	1	1.58	1.58	0.05
ระหว่างกลุ่ม (B)	1	1110.75	1110.75	32.89**
ปฏิสัมพันธ์ (AB)	1	124.62	124.62	3.69
ความคลาดเคลื่อน	82	2768.77	33.77	
รวมทั้งหมด	85	4005.72		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง ๕ ไม่พบว่านักเรียนที่เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนจากปริบท ได้คะแนนการสอบวัดผลสัมฤทธิ์แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนโดยการใช้พจนานุกรม ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

จากตาราง ๕ นี้เช่นกัน พบว่านักเรียนกลุ่มเก่งได้คะแนนสอบวัดผลสัมฤทธิ์แตกต่างจากนักเรียนกลุ่มอ่อนที่เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนจากปริบท และจากข้อมูลชุดนี้เช่นกัน พบว่านักเรียนกลุ่มเก่งได้คะแนนการสอบวัดผลสัมฤทธิ์แตกต่างจากนักเรียนกลุ่มอ่อนที่เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนโดยการใช้พจนานุกรม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ ๒ และข้อที่ ๓ และยังพบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างวิธีสอนกับนักเรียนกลุ่มเก่งและนักเรียนกลุ่มอ่อน ดังแสดงในรูปกราฟ

ภาพประกอบ ๑ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนกับนักเรียนกลุ่มเก่ง และนักเรียนกลุ่มอ่อน

จากกราฟแสดงว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างวิธีสอนกับนักเรียนกลุ่มเก่ง และนักเรียนกลุ่มอ่อน ซึ่งแสดงว่า วิธีสอนทั้งสองวิธีนี้ สามารถใช้กับนักเรียนกลุ่มเก่งและนักเรียนกลุ่มอ่อนได้ไม่แตกต่างกัน

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอนั้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเซนต์หลุยส์ศึกษาด้วยวิธีสอนจากปริบท (a contextual method) และโดยการใช้พจนานุกรม (a traditional dictionary method)

2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มเก่ง และนักเรียนกลุ่มอ่อน ที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนจากปริบท

3 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มเก่ง และนักเรียนกลุ่มด้อย ที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนจากปริบท โดยการใช้พจนานุกรม

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2526 ของโรงเรียนเซนต์หลุยส์ศึกษา จำนวน 80 คน โดยวิธีการสุ่มดังนี้

1 สุ่มโรงเรียนมา 1 โรงเรียน จากโรงเรียนที่ใช้หนังสือแบบเรียน Lado English Series Book 1 ซึ่งเป็นหนังสือแบบเรียนที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยครั้งนี้

2 สุ่มตามห้องโดยสุ่มห้องเรียนมาจำนวนสองห้องเรียน และสุ่มว่าจะใช้ห้องไหน เป็นกลุ่มทดลองและห้องไหน เป็นกลุ่มควบคุม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สร้างขึ้นโดยยึดหนังสือ

Lado English Series Book 1 บทที่ ๑ ซึ่งเป็นหนังสือแบบเรียนสำหรับชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 1 ข้อสอบเป็นข้อทดสอบเกี่ยวกับความหมายของคำศัพท์ และการนำคำศัพท์ไปใช้ในประโยค จำนวน 40 ข้อ ใช้เวลาทำ 40 นาที แบบทดสอบชุดนี้มีค่าความยากง่าย และอำนาจจำแนกอยู่ ระหว่าง 12 - .๘๘ และ ๐๐ - ๙๕ ตามลำดับ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ ๐.๘๗

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นการ pre-test แล้วผู้วิจัยได้ทำการทดลองสอนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ด้วยวิธีสอนคำศัพท์ 2 วิธี คือ วิธีสอนคำศัพท์จากปริบท และวิธีสอน โดยการใช้พจนานุกรมเป็นระยะเวลา 4๕ สัปดาห์ สัปดาห์ละ ๘ ชั่วโมง จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษชุดเดิม ทดสอบนักเรียนทั้งสองกลุ่มอีกครั้งหนึ่ง เป็นการ post-test

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก่อนการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีสอนจากปริบท และวิธีสอนโดยการใช้พจนานุกรม ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อดูความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนจากปริบท และวิธีสอนโดยการใช้พจนานุกรม
3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มเก่ง และนักเรียนกลุ่มอ่อน ที่เรียนด้วยวิธีสอนจากปริบท

4. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มเก่ง และนักเรียนกลุ่มอ่อนที่เรียนด้วยวิธีสอนโดยการให้พจนานุกรม
5. หาปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีสอนกับนักเรียนกลุ่มเก่ง และนักเรียนกลุ่มอ่อน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า

1. นักเรียนที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนจากปรีบท และวิธีสอนโดยการให้พจนานุกรม มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนกลุ่มเก่งที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนจากปรีบท มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ แตกต่างจากนักเรียนกลุ่มอ่อนที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1
3. นักเรียนกลุ่มเก่งที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนโดยการให้พจนานุกรม มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ แตกต่างจากนักเรียนกลุ่มอ่อนที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1
4. วิธีสอนทั้งสองวิธี สามารถใช้กับนักเรียนกลุ่มเก่ง และนักเรียนกลุ่มอ่อน ได้ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่องนี้ ได้รวบรวมความคิดต่าง ๆ ตลอดจนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมา ประกอบการอภิปรายดังต่อไปนี้

1. จากสมมติฐานที่ว่า "นักเรียนที่เรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนจากปรีบท สามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ดีกว่านักเรียนที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอน โดยการให้พจนานุกรม" จากผลการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ นักเรียนที่เรียน

คำศัพท์ด้วยวิธีสอนจากปริบท และวิธีสอนโดยการใช้อรรถนาุกรม มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ ไม่แตกต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะ

ประการแรก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยทั้งสองกลุ่มนี้ เป็นนักเรียนโรงเรียนราษฎร์ ซึ่งส่วนใหญ่ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วตั้งแต่ชั้นอนุบาล จึงมีพื้นฐานคำศัพท์ภาษาอังกฤษค่อนข้างดี

ประการที่สอง ในการเรียนตามปกติของนักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทางโรงเรียน จะใช้หนังสือหลายเล่ม ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยให้ความสำคัญแก่วิชาภาษาอังกฤษค่อนข้างมากกว่าวิชาอื่น ๆ ดังนั้น นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจึงมีโอกาสได้เรียนรู้คำศัพท์ที่ผู้วิจัยได้ใช้ทำการทดลองสอน จากหนังสือเล่มอื่น ๆ อีกหลายเล่ม นอกเหนือไปจากหนังสือที่ผู้วิจัยใช้ทดลองสอนอยู่

ประการที่สาม เมื่อเริ่มต้นการทดลองสอน ผู้วิจัยทราบว่า ครูประจำวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ได้แปลคำศัพท์ทุกตัวในหนังสือ Lado English Series Book 1 แล้วให้นักเรียนจดไว้ในสมุดจดศัพท์ โดยจดเรียงให้มาจากบทที่ 1 ถึง บทที่ 10 พร้อมกับสั่งให้นักเรียนท่องจำคำศัพท์ในแต่ละบทด้วย ปรากฏว่าก่อนทดลองสอนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มได้ท่องคำศัพท์ถึงบทที่ 8 แล้ว ผู้วิจัยจึงบอกให้หยุดท่องแค่บทที่ 8 ห้ามท่องต่อบทที่ 9 และครูประจำวิชาภาษาอังกฤษก็ได้กำชับนักเรียนในเรื่องนี้ด้วยอีกครึ่งหนึ่งเช่นกัน แต่นักเรียนทุกคนก็มีคำศัพท์บทที่ 9 ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ผู้วิจัยได้ใช้ในการทดลองสอนอยู่ในสมุดจดศัพท์ของแต่ละคนอยู่แล้ว ผู้วิจัยจึงไม่สามารถที่จะควบคุมกลุ่มตัวอย่างในเรื่องเกี่ยวกับการท่องคำศัพท์ หรือการเปิดดูความหมายของคำศัพท์มาล่วงหน้าจากที่บ้าน

2 จากสมมติฐานที่ว่า "นักเรียนกลุ่มเก่งจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ แตกต่างจากนักเรียนกลุ่มอ่อนที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนจากปริบท" และสมมติฐานที่ว่า "นักเรียนกลุ่มเก่งจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์ ภาษาอังกฤษ แตกต่างจากนักเรียนกลุ่มอ่อนที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนโดยการใช้อรรถนาุกรม" นั้น การวิจัยครั้งนี้ปรากฏผลสอดคล้องกับสมมติฐานทั้งสองข้อที่ตั้งไว้ และยังปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มเก่งจะ สูงกว่า

คะแนนเฉลี่ย ของนักเรียนกลุ่มอ่อน ทั้งวิธีสอนคำศัพท์จากปริบท และวิธีสอนคำศัพท์โดยการใช่ พจนานุกรมที่เป็นเช่นนี้ อาจจะเป็นเพราะ

1. ประการแรก นักเรียนกลุ่มเก่งที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนจากปริบทนั้น จากการสังเกตของผู้วิจัยในขณะที่ทำการสอน ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มเก่งมีความสนใจ กระตือรือร้น เอาใจใส่ และพยายามเดาความหมายของคำศัพท์จากปริบทต่าง ๆ ที่เรียน โดยเดาจากรูปภาพ สิ่งของ และการถามหาเพื่อไปสู่ความหมายของคำศัพท์ที่ครูต้องการสอน ซึ่งครูนำมาใช้ ในระหว่างทำการสอนจึงทำให้เข้าใจความหมายได้เร็ว และดีกว่านักเรียนกลุ่มอ่อนที่เรียนด้วยวิธีสอนเดียวกัน

ประการที่สอง นักเรียนกลุ่มเก่งที่เรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนโดยการใช่ พจนานุกรมนั้น จากการสังเกตของผู้วิจัยในขณะที่สอน นักเรียนกลุ่มเก่งจะสนใจและขยันเปิดพจนานุกรมใน เวลาที่ผู้สอนสั่งให้เปิดดูความหมายของคำศัพท์ เมื่อไม่เข้าใจความหมายหรือเลือกความหมาย ไม่ถูก ก็จะสนใจซักถามผู้สอน ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้คำศัพท์จึงสูงกว่านักเรียนกลุ่มอ่อนที่เรียนด้วยวิธีเดียวกัน

3. จากปฏิสัมพันธ์ในรูปภาพ ซึ่งแสดงผลของวิธีสอนต่อนักเรียนกลุ่มเก่ง และนักเรียนกลุ่มอ่อน จะเห็นได้ว่านักเรียนกลุ่มเก่งจะมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนกลุ่มอ่อน ทั้งการเรียนคำศัพท์ด้วยวิธีสอนจากปริบท และวิธีสอนโดยการใช่พจนานุกรม ดังเหตุผลที่อธิบายมาแล้วข้างต้น

ข้อเสนอแนะ

1. ควรทดลองในหัวข้อเรื่องเดียวกันนี้ แต่ขยายกลุ่มประชากรไปในส่วนภูมิภาค เพราะว่าจากประสบการณ์ในการทดลองสอนของผู้วิจัยกับกลุ่มตัวอย่างนี้ ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากเคยเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วตั้งแต่ชั้นอนุบาล และจากประสบการณ์ของผู้วิจัยที่เคยสอนในต่างจังหวัดนั้น นักเรียนส่วนมากไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษมาก่อน และบางคนก็ไม่ได้เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 มาเริ่มเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ดังนั้น ล้อการเรียนที่ใช้ ที่นักเรียน

ในกรุงเทพมหานครเห็นว่าง่ายอาจจะมีปัญหาต่อนักเรียนในส่วนภูมิภาค จึงควรทำการวิจัย
เรื่องนี้ในต่างจังหวัด เพื่อเปรียบเทียบผลกับการวิจัยครั้งนี้

2 ควรจะศึกษาในหัวข้อเรื่องเดียวกันนี้ แต่ใช้ระดับของกลุ่มประชากรที่แตกต่าง
ออกไป เช่น ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือระดับอุดมศึกษา เป็นต้น เพราะว่า ในระดับ
ชั้นที่สูง ๆ ขึ้นไปการเรียนการสอนอาจทำได้ โดยให้นักเรียนเดาความหมายของคำศัพท์
จากบริบทโดยตรงไม่ต้องอาศัยสื่อการเรียนอื่น ๆ เช่น รูปภาพ ของจริง ฯลฯ ช่วยประกอบ
การสอน ผลการวิจัยอาจจะให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีสอนศัพท์ที่น่าสนใจยิ่งขึ้น เพราะเป็นการสอน
จากบริบทโดยแท้จริง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลวิทย์ คุรุทแก้ว การเดาศัพท์จากปริบทเพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านเร็ว
ปริญญาโท กศ.ม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523. 84 หน้า
อัครสำเนา
- กุลทิพย์ ไรหิต รัตนะ การศึกษาวิธีสอนและปัญหาในการสอนอ่านภาษาอังกฤษในชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลาย แผนกศิลป์ โรงเรียนรัฐบาล จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2513. 125 หน้า
อัครสำเนา
- คมคาย คงเจริญสุข แนววิธีสอนภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์ ร.พ. สังคมศาสตร์
แห่งประเทศไทย 2505. 153 หน้า
- กมลทิพย์ กระจงเจริญ การวิจัยวิธีสอนภาษาอังกฤษอย่างแตกต่างจากภาษาอังกฤษของกสิกรที่ 2
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร และปทุมวัน ปริญญาโท กศ.ม วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515. 98 หน้า อัครสำเนา
- มธุลี สีดบุตร การวิเคราะห์แบบเรียนภาษาอังกฤษชุด English for Thai Students
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักภาษาศาสตร์และจิตวิทยาการเรียนรู้ ปริญญาโท
กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515. 274 หน้า อัครสำเนา
- ลภา จินตมเสวี อ่านอย่างไร ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน 2521 (ไรเยียว)
- ล้วน สายยศ และ อังคนา สายยศ สถิติวิทยาทางการศึกษา วัฒนาพานิช 2522.
285 หน้า
- สุวัฒน์ ศลโกสุม การวัดผลการศึกษา โรงพิมพ์หามกุฏราชวิทยาลัย 2525. 314 หน้า

- สมหวัง อ่องนาวา วิเคราะห์การเสนอศัพท์ในแบบเรียนภาษาอังกฤษ ชุด Oxford
Progressive English For Adult Learner's Book One and Two ระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
 2515. ๑๑ หน้า ๕๓๙-๕๔๐
- อนันต์ ศรีโสภณ หลักการวิจัยเบื้องต้น วัฒนาพานิช 2520. 216 หน้า
- Adams, Ernest Loyd. "Influence of Meaningfulness and Familiarization Training on Basic Sight Vocabulary Learning with First Graders," Dissertation Abstract International. 31(11) : 5832A, May, 1971.
- Allen, Edward David and Rebecca M. Vallette. Classroom Techniques: Foreign Language and English as a Second Language. New York, Harcourt Brace Javanovich, Inc., 1977. 417 p.
- Been, Shila. "Reading in the Foreign Language Teaching Program," TESOL Quarterly. 9(3) : 233 - 242, September, 1975.
- Brown, Dorothy F. "Advanced Vocabulary Teaching: The Problem of Collocation," RELJ Journal. 5(2) : 1 - 11, December, 1974.
- Brown, Robert Charles. "Vocabulary Acquisition in the Two Year College: A Comparison of Contextual and A Contextual Instructional Approaches," Dissertation Abstract International. 5188-A, March, 1978.
- Caroll, John B. "Research on Teaching Foreign Languages," in Handbook of Research on Teaching. p. 1075 - 1077, edited by N.L. Gate, Rand McNally and Company, Chicago, 1963.
- Chandrasegaran, Antonia. "Teaching the Context-Clue Approach to Meaning," RELJ Journal Supplement. 3 : 61 - 68, June, 1980.
- Edwards, Allen A. Experimental Design in Psychological Research. New York, Rinehart Company, Inc., 1968. 446 p.
- Fan, Chung-Teh. Item Analysis Table. Princeton, New Jersey, Educational Testing Service, 1952. 32 p.
- Ferguson, George A. Statistic Analysis in Psychology and Education. 2nd. ed., New York, McGraw-Hill Book Company, 1966. 466 p.
- Finocchiaro, Mary. Teaching English as a Second Language. New York, Harper and Brothers, 1958. 332 p.

- Finocchiaro, Mary and Bonomo, Michael. The Foreign Language Learner: A Guide for Teachers. New York, Regents Publishing Company, Inc., 1973. 311 p.
- Fries, Charles C. Teaching and Learning English as a Foreign Language. Ann Arbor, University of Michigan Press, 1948. 153 p.
- Harris, David P. Testing English as a Second Language. New York, McGraw-Hill Book Company, 1969. 151 p.
- Harris, Albert J. How to Increase Reading Ability. New York, David Mackey, Co., 1970. 633 p.
- Heaton, J.B. Writing English Language Tests. London, Longman Group Limited, 1975. 236 p.
- Holly, Freeda Mechlin Brooks. "The Effects of Immediate Testing and New-Word Density in German Reading Materials Upon Vocabulary Learning and Others Selected Variables," Dissertation Abstract International. 32(12) : 6978A, June, 1972.
- Honeyfield, John. "Word Frequency and the Importance of Context in Vocabulary Learning," RELC Journal. 8(2) : 35 - 42, December, 1977.
- Katz, Carlos. "An Investigation on the Effect of a Facilitating Visual-Verbal Method Versus the Traditional Dictionary Method on Vocabulary Development," EFIC. 15(8) : 55, August, 1980.
- Lado, Robert. Language Testing. New York, McGraw-Hill Book Company, 1961. 389 p.
- _____. Language Teaching: A Scientific Approach. New York, McGraw-Hill, Inc., 1964. 239 p.
- Lennon, Roger T. "What Can be Measured," Measurement and Evaluation of Reading. New York, Brace and World, 1970. 122 p.
- Mac Ginitie, Walter M. "Language Development," Encyclopedia of Education Research. 4th. ed., The McMillan Company, 1961.
- Nation, Paul. "Beginning to Learn Foreign Vocabulary: A Review of the Research," RELC Journal. 13(1) : 15 - 32, June, 1982.
- Nation, Paul. "Techniques for Teaching Vocabulary," English Teaching Forum. Volume. XII, Number, 3, 18 - 21, July - September, 1974.

- Nation, Paul. "Beginning to Learn Foreign Vocabulary: A Review of the Research," RELJ Journal. Volume 13, Number, 15 - 32, June, 1982.
- Paterson, Conida C. "Self Selection of Vocabulary in Reading Instruction," The Journal of Education Research. 67 : 253, 1974.
- Pierce, Mary Eleanor. "Teaching the Use of Redundancy in Reading for Ideas," TESOL Quarterly, Volume 9, Number 3, 253 - 371, September, 1975.
- Report on EST Workshop at CIEL. General Questions. Bangkok, Mahidol University, 1975. (Mimeo)
- Robinson, Kenneth. English Teaching in South East Asia. London, Evan Brothers, Ltd., 1960. 271 p.
- Schonell, Fred J. The Psychology and Teaching of Reading. London, The English Book Society (and) Oliver and Boyd, 1965. 156 p.
- Schvaneveldt, Roger and others. "The Effect of Semantic Context on Children's Word Recognition," Child Development. 48 : 612 - 616, 1977.
- Smith, Paul. "Teaching Vocabulary," The Modern Language Journal. LIII, December, 1969.
- Stewick, Earl W. Language and Language Learning: Teaching and Learning English. London, Longman Group, 1972. 72 p.
- Tate, Jacob H. "The Relation among Vocabulary Structure Analysis and Reading," Journal of Education Psychology. 30 : 193 - 202, 1953.
- van Syoc, Bryce. Methods of Teaching English as a Foreign Language. Bangkok, The Social Sciences Association of Thailand Press, 1963. 169 p.

ภาคผนวก

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

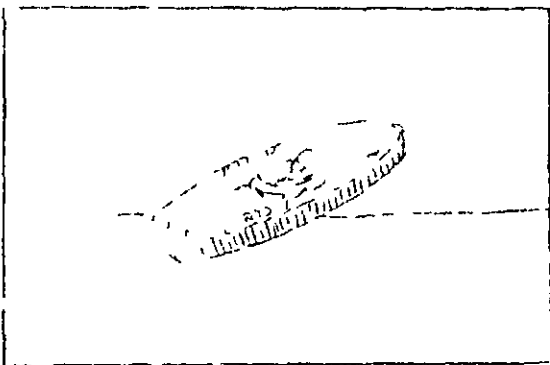
คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้มีทั้งหมด 3 ตอน ตอนที่ 1 มีจำนวน 10 ข้อ ตอนที่ 2 มีจำนวน 10 ข้อ และในตอนที่ 3 มีจำนวน 20 ข้อ ใช้เวลาทำเพียง 40 นาที
2. ถ้ายังไม่เรียนพบข้อยากให้ข้ามไปทำข้ออื่นก่อน เมื่อมีเวลาเหลือจึงค่อยย้อนกลับมาทำใหม่
3. จงพยายามทำให้ถูกต้องมากที่สุดจะได้คะแนนดี

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนนำตัวอักษรหน้าคำศัพท์ที่ได้อ่าน เติมลงในช่องว่างทฤษฎีรูปภาพต่อไปนี้

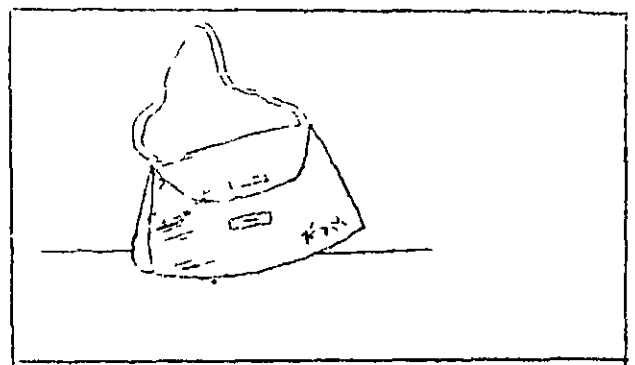
- a. a camera
- b. a body
- c. a plate
- d. a coin
- e. a basket
- f. envelopes
- g. a bag
- h. a shark
- i. a wall
- j. a glass

1.

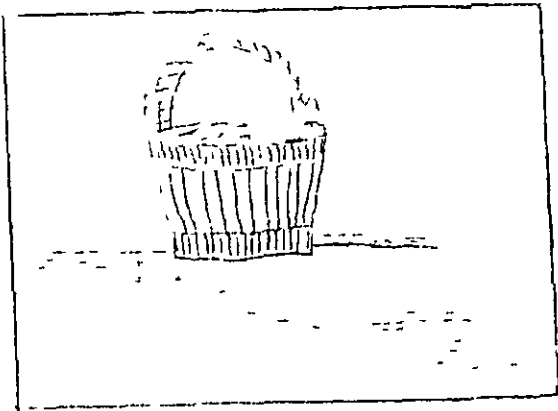
This is _____.

2.

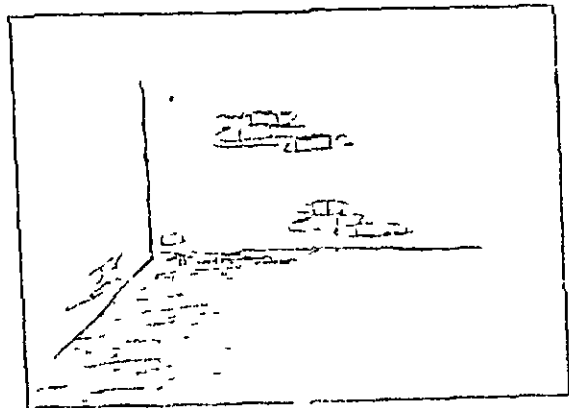

This is _____.

3.

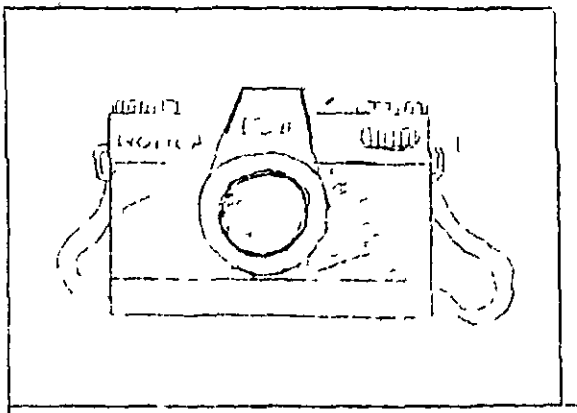

This is _____.

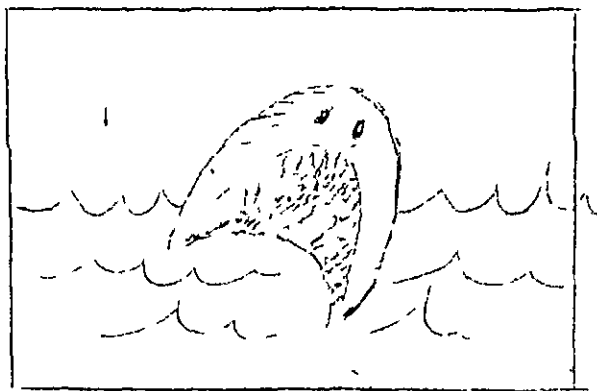
This is _____.

5.

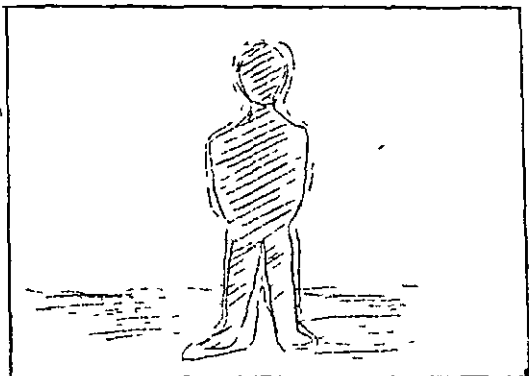
This is _____.

6.

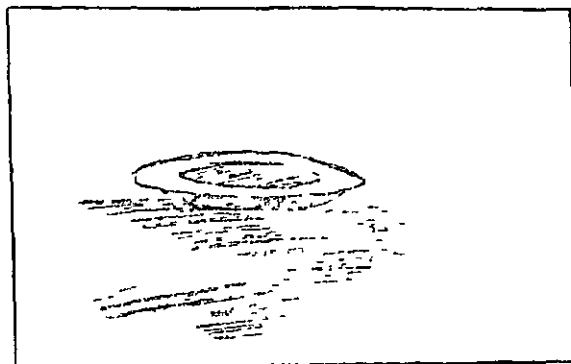

This is _____.

7.

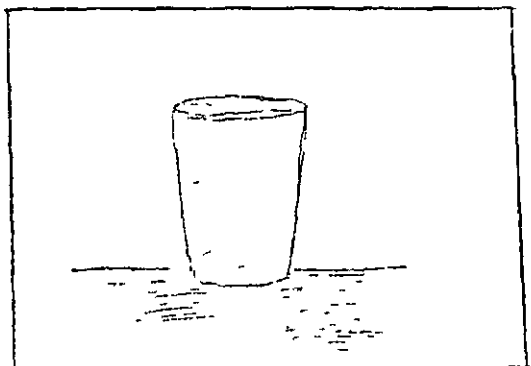

This is _____.

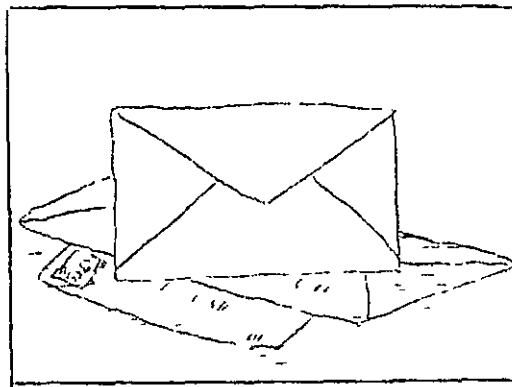
This is _____.

9.

This is _____.

10.

These are _____.

ตอนที่ ๒ ให้ฝึกเขียนนาคำต่าง ๆ ที่ให้ในแต่ละข้อมาเรียงให้เป็นประโยคบอกเล่าที่ถูกต้อง

ตัวอย่าง 1. is shop a souvenir this

This is a souvenir shop.

1. museum we the to go

2. ancient like coins I

3. a modern that's sculpture

4. artist famous is a he

5. is this bank the National

6. near is house the my school

7. at look students the blackboard the

8. bad pencil this is

9. is park over there the

10. is a this sports stadium

ตอนที่ ๑ Vocabulary in Context

ให้นักเรียนเลือกคำศัพท์ที่ไว้ทางด้านขวามือเติมลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

ตัวอย่าง What is this? there
 This is the Museum of Art. What's
What's that over there? this
 That's the sports stadium. sports stadium

1. _____ is my cat. doesn't
 _____ it have a name? does
 No, it's _____. what's
 _____ this? That's my dog. this

2. _____ is the post office? National Bank
 _____ over there. is
 _____ this? that
 This _____ the bus station. what's
 What's _____? where
 That's the _____ it's

3. There _____ fifteen strawberries isn't
 and six _____ in the _____. there's
 _____ there a pear too? are
 No, there _____. is
 _____ a pear on the plate. basket
 bananas

4. There are _____ fingers on three hands eight
 Four cats have _____ eyes. fifteen
 Ten people have _____ noses. six
 Jack and his dog have _____ legs. ten

ตาราง 1 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความยากง่ายมาตรฐาน (Δ) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ข้อ	p	r	Δ	ข้อ	p	r	Δ
1	.68	.64	11.1	21	.91	.64	7.5
2	.95	.41	6.4	22	.77	.36	10.3
3	.95	.00	6.4	23	.95	.00	6.4
4	.95	.00	6.4	24	.66	.68	8.7
5	.75	.90	10.4	25	.96	.36	8.7
6	.68	.64	11.1	26	.64	.68	9.1
7	.83	.44	9.1	27	.61	.48	9.4
8	.91	.64	7.5	28	.95	.00	6.4
9	.95	.00	6.4	29	.91	.64	7.5
10	.84	.68	9.1	30	.79	.30	9.7
11	.93	.49	7.0	31	.96	.00	6.4
12	.95	.64	12.0	32	.90	.68	7.9
13	.66	.18	11.3	33	.95	.00	6.4
14	.62	.49	11.0	34	.91	.64	7.5
15	.53	.42	12.7	35	.96	.41	6.4
16	.70	.82	10.9	36	.07	.69	6.4
17	.69	.78	12.1	37	.79	.30	9.7
18	.12	.33	17.7	38	.07	.69	6.4
19	.36	.45	14.5	39	.79	.52	9.7
20	.89	.36	11.0	40	.90	.74	9.7